

សង្ឃេរភ្នំយ៉ូអង់ និងពួកជំនុំអាដរនេទីសុទ្ធចុងទីបុរាណ សម័យឡៅឌីស — លេខដប់បុរាណ

Jeff Pippenger
2025-12-23

លេខដប់បុរាណ

យើងបានបញ្ចប់អត្ថបទមុនដោយទុកការពិចារណាមួយមិនទាន់ចប់អំពីព្រះបន្ទូលទំនា
យរបស់អាបុរាម និងប្លូល ដល់ពេលដាក់ជាបន្ទាត់លើបន្ទាត់ បង្កើតបានរយៈពេល ៤៣០
ឆ្នាំ ដល់រួមមាន ៣០ ឆ្នាំ បន្ទាប់មក ៤០០ ឆ្នាំ។ ឧទ្ទេសន៍និដ្ឋានថា
បុរាណជាមានអ្នកខ្លះនៃក្នុងពិភពទេវតា ដល់អាចមើលឃើញ ៣០
ឆ្នាំថាជារយៈពេលមួយដល់កើតតាមក្រោយ ៤០០ ឆ្នាំ ប៉ុន្តែ នៅពេលនិយាយជាទូទៅ
៣០ ឆ្នាំតែងតែត្រូវបានកំណត់ឱ្យស្មើគ្នាដល់រយៈពេលនោះ។ តើវាជា ៤០០
បន្ទាប់ដោយ ៣០ ឬ ៣០ បន្ទាប់ដោយ ៤០០? វាជា ៣០ បន្ទាប់ដោយ ៤០០
ពីព្រោះមានសាក្សីជាច្រើន ដើម្បីបញ្ជាក់អំពីរយៈពេល ៣០ ឆ្នាំមួយ ដល់គ្រប់ជាមួយ
ហើយត្រូវបានបន្តតាមដោយរយៈពេលទំនាយទីពីរ។

យ៉ូសែបមានអាយុសាមសិបឆ្នាំនៅពេលដែលគាត់បានចាប់ផ្តើមបម្រើស្តេចផារ៉ោន
ក្នុង លោកុបត្តិ 41:46។

បន្ទាប់មកបានចាប់ផ្តើមរយៈពេលបុរាណឆ្នាំនៃភាពបរិបូណ៌
ដល់ត្រូវបានតាមបន្ទាប់ដោយបុរាណឆ្នាំនៃទ្រុឌក្នុង។ យ៉ូសែប
ក្នុងនាមជានិមិត្តរូបនៃព្រះគ្រីស្ទ នៅអាយុសាមសិបឆ្នាំ
ត្រូវបានតាមបន្ទាប់ដោយរយៈពេលពីរនៃ 2520 ថ្ងៃ។
នៅពេលព្រះគ្រីស្ទមានអាយុសាមសិបឆ្នាំ មានរយៈពេលពីរនៃ 1260 តាមមក
ដល់រួមគ្នាបង្កើតបានជា 2520; ហើយវិញ្ញាបនបត្រនេះបុរាណដល់នៃគរពីរ។

ដរាបមានអាយុសាមសិបឆ្នាំ នៅពេលដែលគាត់បានក្លាយជាស្តេច
ហើយគាត់បានសោយរាជ្យអស់រយៈពេលសិបឆ្នាំ ដូចដែលបានកត់សម្គាល់នៅក្នុង
២ សំយូអែល ៥:៤។ ដរាបជានិមិត្តរូបនៃព្រះគ្រីស្ទ
ហើយនៅពេលដែលព្រះគ្រីស្ទមានព្រះជន្មសាមសិបឆ្នាំ
ព្រះអង្គបានទទួលបុណ្យជ័យជំនះ
ហើយបន្ទាប់មកត្រូវបាននាំចូលទៅក្នុងទីរោងចក្រអស់រយៈពេលសិបថ្ងៃ
ហើយបន្ទាប់មកក្រោយពីការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះអង្គ
ដល់ត្រូវបានបង្ហាញជានិមិត្តរូបដោយបុណ្យជ័យជំនះរបស់ព្រះអង្គ
ព្រះអង្គបានស្ថានភាព ហើយបង្រៀនពួកសិស្សដោយផ្ទាល់អស់រយៈពេលសិបថ្ងៃ
នៃឈរលើឆ្នាំង ការបំផ្លាញក្នុងយូសាឡឹមត្រូវបានពន្យារពេលដោយព្រះមេត្តា
អស់រយៈពេលសិបឆ្នាំ
ស្របតាមវិញ្ញាបនបត្រនៃសិបឆ្នាំនៃការស្ថាប័ននៅក្នុងទីរោងចក្រ
នៃដើមដំបូងនៃប្រវត្តិសាស្ត្រសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់ពួកគេ។

អហេសគោលមានអាយុសាមសិបឆ្នាំនៅពេលដែលគាត់ត្រូវបានហៅឱ្យធុរៈជាពុទ្ធករិក្ខុ
ង អហេសគោល 1:14 ឥឡូវនេះ ខ្ញុំនឹងមិនចំណាយពេលដើម្បីពិភាក្សាអំពីរយៈពេលដែល
បន្តបន្ទាប់ពីឆ្នាំទីសាមសិបរបស់អហេសគោលទេ
ប៉ុន្តែខ្ញុំនឹងបញ្ចូលសច្ចកុដិសង្កេតខ្លះៗលើមួយដោយ AI
អំពីអង្គការក្នុងស្រុកដែលបានបង្កើតជាបុរាណដូចហើយ
ស្តីអំពីរយៈពេលប៉ុន្មាននៃកិច្ចបម្រើរបស់គាត់។ «ព្រះបន្ទូលពុទ្ធករណ៍របស់អហេសគោល
ស្តីពីកុដិសង្កេតចំណោមអត្ថបទដែលបានកំណត់កាលបរិច្ឆេទយ៉ាងច្បាស់លាស់បំផុតនៅក្នុង
ព្រះគម្ពីរវិញ្ញាបនបត្រ ដោយមានកាលបរិច្ឆេទជាក់លាក់ចំនួន 13
ដែលបានផ្តល់ទុកនូវទំនងស្រៀវភ្លើងនេះ។
កាលបរិច្ឆេទទាំងនេះទាំងអស់ត្រូវបានគណនាចាប់ពីឆ្នាំនៃការនិទេសរបស់យេស៊ូគ្រីស្ទ
(597 មុន គ.ស. ជាឆ្នាំទី 1)
ដែលផ្តល់នូវក្របខ័ណ្ឌកាលបរិច្ឆេទដ៏ច្បាស់លាស់មួយគ្រប់ដណ្តប់រយៈពេលបុរាណ 22
ឆ្នាំ»។

នៅពេលព្រះយេស៊ូវទទួលពិធីបុណ្យធុរៈមុជទឹក ព្រះអង្គមានព្រះជន្មសាមសិបព្រះវស្សា
ហើយបន្ទាប់មក ព្រះអង្គបានបញ្ចេញស្នាដៃស្នាដៃជាមួយមនុស្សជាច្រើន
អស់រយៈពេលមួយសប្តាហ៍។

អានទីគ្រីស្ទត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយគំរូរបស់ព្រះគ្រីស្ទតាមន័យទំនាយ
ហើយដូចជាព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានមានរយៈពេលសាមសិបឆ្នាំក្នុងការត្រៀមខ្លួន
ដើម្បីទទួលយកកិច្ចការរបស់ទ្រង់ជាមហាបូជាចារ្យស្តីពី នោះដដែល
រយៈពេលទំនាយសាមសិបឆ្នាំនៃការត្រៀមខ្លួន ដែលត្រូវបានកំណត់សម្រាប់អានទីគ្រីស្ទ
គឺចាប់ពីការដកចេញនូវ «កិច្ចបម្រើប្រចាំថ្ងៃ» នៅឆ្នាំ 508 រហូតដល់ឆ្នាំ 538។
នៅពេលដែលសម្តេចប៉ាបត្រូវបានបុគ្គលិកអំណាចឱ្យជាមហាបូជាចារ្យក្នុងកុលាប ដូចជា
ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានទទួលការចាក់បុរេដ៏តាំងដោយអំណាចនៅក្នុងពិធីបុណ្យធុរៈមុជទឹករបស់ទ្រង់
សម្រាប់រយៈពេល 1260 ឆ្នាំនៃភាពងងឹតរបស់សម្តេចប៉ាប នឹងស្របគ្នានឹង 1260
ថ្ងៃនៃពេលវេលាបរិសុទ្ធជរបស់ព្រះគ្រីស្ទ
ចាប់ពីពិធីបុណ្យធុរៈមុជទឹករបស់ទ្រង់រហូតដល់ឈ្នើសកាង
ដែលសមស្របនឹងប្លង់ស្តេចរបស់សម្តេចប៉ាបនៅឆ្នាំ 1798។

គ្មានរយៈពេលទ្រង់ដណ្តើមក្នុងចំណោមរយៈពេលមុនៗទាំងនេះ
ដែលចាប់ផ្តើមដោយរយៈពេលសាមសិបឆ្នាំ នោះ មានកាលបរិច្ឆេទមុនដ៏មានដំបូងរបស់
អាប់រ៉ាមក្នុងដំណើរការសច្ចកុដិសង្កេតប្រចាំឆ្នាំរបស់គាត់ឡើយ។ ហេតុនេះហើយ
សច្ចកុដិសង្កេតរបស់អាប់រ៉ាមត្រូវបានលើកឡើងជាលើកដំបូង
នោះបីជាអាចយ៉ាងនោះបាន
ក្រោយពីត្រូវបានបញ្ចេញដោយទីបន្ទាប់ទីពីររបស់ប៉ូលប៉ូណូណោះ។
នៅពេលដែលប៉ូលបានសរសេរពាក្យរបស់គាត់ ទំនាយរយៈពេល ៤០០ ឆ្នាំ
បានក្លាយជាទំនាយរយៈពេល ៤៣០ ឆ្នាំ ដែលមាន ៣០
ឆ្នាំដំបូងត្រូវបានកែតម្រូវដោយឡែកពីរយៈពេលចុងក្រោយនៃកាលវេលា។

ខ្ញុំអរគុណដោយផ្អែកលើព្រះលក្ខខណៈរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដូចដែលត្រូវបានកំណត់ថាជា
អាល់ហ្វា និង អូមេហ្គា ថា
ក្នុងដំណើរការសច្ចកុដិសង្កេតនៃមនុស្សមួយសន្លឹកប្រាក់ប្រាក់ពាន់នាក់
ដែលជាអូមេហ្គាចំពោះទំនាយទ្រង់រយៈពេលសាមសិបឆ្នាំ រួចបន្តដោយប្លង់រយៈពេល

របស់អាហ្សែន និងប៉ូល នោះ

ត្រូវមានសមភាគីរបស់វានៅក្នុងអង្គការសហប្រតិបត្តិការសកលចក្រស៊ីស្ទេម
គឺជាបុរេវត្ថុស្ថិតនៅក្នុងការបោះត្រាលើមនុស្សសម្បជញ្ញវន្តនៃប្រទេសប្រទេសនានា។
រយៈពេលសាមសិបឆ្នាំមួយ បន្តគ្នាដោយរយៈពេលដាច់ដោយឡែកមួយទៀត
ត្រូវតែបែងចែកតាមរបៀបមួយដែលមិនអនុវត្តតាមពេលវេលា
ប៉ុន្តែបែងចែកទៅតាមគំនិតនៃ៤៣០ឆ្នាំរបស់អាហ្សែន និងលុអណាស់
បុរសនិប្រតិបត្តិការសកលចក្រស៊ីស្ទេមមុននោះមុនឡើយ
ហើយបន្តទាបមកត្រូវប្រមូលកាន់ចំណុចនេះ ហើយបន្តតទៅមុខ។

ព្រះយេស៊ូវ យ៉ូសែប ដាវីឌ និង អសេគោល

សុទ្ធជតមែនរយៈពេលសាមសិបឆ្នាំនៃការរៀបចំសម្រាប់កិច្ចការមួយ
ដែលនឹងក្លាយជាគំរូគំរូដល់បុរសសក្រាន់របស់ព្រះនៅចុងចុងក្រោយ។ អសេគោល
ជាពុទ្ធការី យ៉ូសែប គំរូគំរូដល់ព្រះគ្រីស្ទជាសង្គម ហើយដាវីឌ ជាស្ថាប័ន
មាននិមិត្តសញ្ញាបួន ប៉ុន្តែមួយក្នុងចំណោមនិមិត្តសញ្ញាទាំងនោះ
ដែលគំរូគំរូដល់មហាសង្គមនៅស្ថានសួគ៌ មានអ្នកគំរូគំរូទាំងមនុស្ស និងទេវភាព។
សាក្សីទាំងបួននោះ សុទ្ធជតយែល់សុរាជមួយនឹងរយៈពេល ៣០ ឆ្នាំរបស់អាហ្សែន
ដែលតាមបន្តគ្នាដោយរយៈពេលពុទ្ធករណ៍។

អង់ទីគ្រីស្ទត្រូវបានរៀបចំអស់រយៈពេលសាមសិបឆ្នាំ

បន្តទាបមកត្រូវបានប្រទានអំណាចអស់រយៈពេល 1260 ឆ្នាំ
រហូតដល់នាងទទួលមរណភាពលើកទីមួយរបស់នាងនៅឆ្នាំ 1798។

នាងជានិមិត្តរូបនៃមរណភាពទីពីរ

ពីព្រោះនាងស្លាប់មុនឡើយនៅពេលទ្វារព្រះគុណបិទ។

មរណភាពទីពីរគឺជាមរណភាពអស់កល្បជានិច្ច។

យើងបម្រើព្រះអង្គគ្រប់គ្រងនោះដែលបានរស់ឡើងវិញ

ដុបិតព្រះគ្រីស្ទមិនបានសោយទិវង្គតអស់កល្បជានិច្ចទេ

ព្រះអង្គមិនបានសោយទិវង្គតជាមរណភាពទីពីរឡើយ។

នៅពេលប្ដេស្ឋមរណៈរបស់សម្បជញ្ញវន្តត្រូវបានពុទ្ធករណ៍វិវរណៈ ជំពូក 13 បញ្ជាក់ថា

នាងនឹងគ្រប់គ្រងមុនឡើយអស់រយៈពេល 42 ខែ ដែលគំរូគំរូឱ្យរយៈពេលពុទ្ធករណ៍មួយ
ដោយគ្មានធាតុនៃពេលវេលា។

នៅពេលនាងត្រូវបានប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញនៅពេលចុះហប់ចុងអែទីគុយ

នោះកងទ័ពដែលប្រឆាំងនឹងកិច្ចការរបស់នាង

គឺជាអ្នកដដែលត្រូវបានប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញនៅចុងបញ្ចប់នៃរយៈពេលបីចុងក្រោយនៃ
វិវរណៈ ១១។ អំណាចពីរដែលត្រូវបានប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញ ទាំងពីរជាទង់សញ្ញា

មួយនៃថ្ងៃសែប័នទីបុរាណ

និងមួយនៃព្រះអែទីគុយ—ក្លាយជាចំណុចយោងសម្រាប់ពិភពលោកទាំងមូល

ខណៈដែលមនុស្សជាតិផ្ដើមការផ្ដើមរើសចុងក្រោយរបស់ខ្លួន សម្រាប់ជីវិត

ឬសចក្រស៊ីស្ទេម។

នៅពេលចុះហប់ចុងអែទីគុយមកដល់ អនុគ្រីស្ទ ដល់ក៏ជាសត្វនោះដែរ

និងគំរូគំរូឱ្យសហភាពបីជាន់របស់នាង នាងខ្លួនឯង (គឺសត្វនោះ)

និងហោរាក្នុងក្រុល។ អំណាចទាំងបីនោះនឹងប្រមូលគ្នាប្រឆាំងនឹងព្រះវិហាររបស់ព្រះ

ដែលត្រូវបានលើកឡើងឱ្យខ្ពស់ជាងគ្រប់គ្រាន់ទាំងអស់។ ព្រះវិហាររបស់ព្រះដែលមានជ័យជម្នះ

កំពុងសុចិត្តក្នុងការរៀបចំអស់រយៈពេលសាមសិបឆ្នាំ មិនមែនសាមសិបឆ្នាំតាមអកុសលនៃ
ប៉ុន្តែដោយរយៈពេលពុយាករណ៍មួយដែលមានចំនួនសាមសិបក្នុងជាប់ជាមួយវា
ហើយនោះតែមានបុរសវិទ្យាភាពជាទំនាយ បន្ទាប់ពីបទបញ្ជាជាន់នៅឆ្នាំ 1844
ដែលកំណត់អត្តសញ្ញាណថា
ការអនុវត្តតាមពេលវេលាពុយាករណ៍ដែលមានសុពលភាពទៀតហើយ។
ដោយស្ម័គ្រចិត្តក្នុងការយល់ឃើញថា
សាមសិបឆ្នាំនោះកំណត់ឱ្យរយៈពេលនៃការរៀបចំសម្រាប់ហោរា ឬជាចារុយ និងសុតចេ
ដែលក្នុងនាមជាព្រះវិហារដែលមានជ័យជម្នះ នឹងកំណត់ឱ្យនគរនៃសិរីលុះ។
សាក្សីទាំងបួនគឺ អសេគោល ព្រះគ្រីស្ទ យ៉ូសែប និងដេវីឌ
កំណត់ឱ្យសិទ្ធិអំណាចនៃគំរូរបស់ព្រះ ក្នុងរយៈពេលដូចគ្នានោះ ដែលសម្រេចហើយ
និងសហភាពបីជាន់កំពុងដឹកនាំលោកិយទៅកាន់អធិប្រាណដូន។

ក្រុមជំនុំដែលឈ្នះជ័យជម្នះ
ត្រូវបានលើកឡើងនៅពេលចុះហប់ចុងអាទិត្យត្រូវបានអនុម័តនៅសហរដ្ឋអាមេរិក
ហើយយោងតាមសក្ខីភាពនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងសញ្ញាថ្មី
រាស្ត្រនៃសេចក្តីសញ្ញា ដែលជាមនុស្សសម្បជញ្ញវិស័យនៃបួនម៉ឺនបួនពាន់នាក់
នឹងត្រូវកុលាយជានគរនៃប្រជាចារុយ។

អនុករណ៍គុណផងដែរ ដូចជាថ្មីមានជីវិត ត្រូវបានសង់ឡើងជាផ្ទះខាងវិញ្ញាណ
ជាសង្គមបរិសុទ្ធ ដើម្បីបិទរាយយញ្ញប្រជាខាងវិញ្ញាណ ដែលព្រះទទួលសុគាល់បាន
ដោយសារព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ១ ពេត្រុស ២:៥

ពួកសង្គមត្រូវមានអាយុសាមសិបឆ្នាំ
នៅពេលដែលពួកគេចាប់ផ្តើមបម្រើនៅក្នុងព្រះវិហារ ដូចនេះ
មានរយៈពេលមួយមុនចុះហប់ចុងអាទិត្យ ដែលក្នុងនោះ
សង្គមភាពមួយត្រូវបានរៀបចំឱ្យបម្រើជាតង្វាយរលកផ្តល់ដៃបូង។ ពួកសង្គម
ដែលគឺជាមួយសន្តិសុខនៃបួនម៉ឺនបួនពាន់នាក់ ត្រូវបានកំណត់ជាពួកលើ
ក្នុងដំណើរការបន្តសុទ្ធដែលត្រូវបានសម្រេចដោយអនុករណ៍សារនៃសេចក្តីសញ្ញា។
មានរយៈពេលពុយាករណ៍មួយដែលនាំទៅដល់ចុះហប់ចុងអាទិត្យ ដែលក្នុងនោះ ដំណើរការ
បន្តសុទ្ធជាមួយរៀបចំកិច្ចបម្រើដែលបានក្លាយជាបរិសុទ្ធសម្រាប់រយៈពេលនៃក្រុងរៀងចុង
ក្រោយ។ ការរៀបចំបញ្ចប់នៅពេលចុះហប់ចុងអាទិត្យ ដូចនេះ
រយៈពេលសាមសិបកំណត់ឱ្យការរៀបចំពួកសង្គម
ហេតុនេះហើយសមស្របនឹងអាយុដែលបានទាមទារសម្រាប់សង្គមមុនៗ។ ព្រះគ្រីស្ទ
ក្នុងនាមជាមហាសង្គម បានចាប់ផ្តើមព្រះរាជកិច្ចរបស់ទ្រង់នៅអាយុ ៣០ ឆ្នាំ
ហើយដោយសារយ៉ូសែបជានិមិត្តត្រូវបានព្រះគ្រីស្ទ
គាត់ក៏បានចាប់ផ្តើមការបម្រើរបស់គាត់នៅអាយុសាមសិបឆ្នាំផងដែរ។
ព្រះគ្រីស្ទក្នុងក្រុងយេរូសាឡេមបានសុចិត្តក្នុងការរៀបចំអស់ ៣០ ឆ្នាំ ដូចនេះ
យើងមានសាក្សីបីដែលបង្ហាញថា រយៈពេល ៣០ ឆ្នាំកំណត់ឱ្យការរៀបចំសង្គមភាពមួយ។

«បញ្ចប់ដដែលជិតមកដល់នោះ នឹងបំបែកចេញអស់អនុករណ៍ដែលព្រះមិនបានតែងតាំង
ហើយទ្រង់នឹងមានកិច្ចបម្រើរបស់អនុករណ៍ដែលបរិសុទ្ធ សូម្បីតែក្នុង
នឹងបានក្លាយជាបរិសុទ្ធ ដែលបានត្រៀមខ្លួនសម្រាប់ក្រុងរៀងចុងក្រោយ»។ Selected
Messages, book 3, 385.

អ្នកស្រី វ៉ាយ បង្កៀងយ៉ាងគួរឱ្យរំភើប រាល់ពេលណាដែលក្រុមជំនុំបរិសុទ្ធព្រះវិញ្ញាណនៃការព្យាករណ៍ក៏សកម្មម្តងៗ។ នៅពេលបញ្ចេញមតិឆ្លើយតបមុនៗ អ្នកនឹងមានក្រុមអ្នកបម្រើដែលមានបរិសុទ្ធដែលមាន ព្រះយេស៊ូវ និងយ៉ូសែបជាប្រធាន។ ដល់ទាំងជាព្រះ និងជាមនុស្ស ព្រះយេស៊ូវ និងអសេតោលជាព្យាករ ព្រះយេស៊ូវ និងដាវីឌជាស្ថាបត្យករ។ អស់អ្នកដែលមានគ្រឿងឧបត្ថម្ភក្នុងអំឡុងពេលមួយដែលគ្រូ មានតំណាងដោយសាមសិបឆ្នាំ។

នោះគ្រូស្មើគ្នាក្នុងចំណោមមួយសន្លឹកស៊ីបបួនពាន់នាក់ ហើយគ្រូមានតំណាងថាជាព្យាករ ឬជាប្រធាន និងស្ថាបត្យករ។ មនុស្សទាំងបីនាក់នេះសុទ្ធតែ ជានិមិត្តរូបព្រះគម្ពីរនៃព្រះរាជកិច្ចរបស់ព្រះគ្រីស្ទជាព្យាករ ជាប្រធាន និងជាស្ថាបត្យករ។ ដូច្នេះ លេខសាមសិបអនុញ្ញាតឱ្យយើងសន្និដ្ឋានថា ក្នុងមួយៗនៃចំណាត់ថ្នាក់ទាំងបីនេះ

ដែលគ្រូមានបង្កើតឡើងដោយនិមិត្តរូបព្រះគម្ពីរ ដែលមានគ្រឿងឧបត្ថម្ភអស់សាមសិបឆ្នាំ នៅពេលគ្រូមាននាមក្នុងមួយព្រះគ្រីស្ទ គឺតំណាងឱ្យការរួមបញ្ចូលគ្នារវាងភាពជាព្រះ និងភាពជាមនុស្ស។ ដូច្នេះ ប្រធានទាំងនោះដែលមានគ្រឿងឧបត្ថម្ភក្នុងអំឡុងពេលសាមសិបឆ្នាំជានិមិត្តរូបព្រះ គ្រូមានតំណាងថាជាទង់សញ្ញានៃភាពជាព្រះដែលរួមបញ្ចូលជាមួយភាពជាមនុស្ស។

រយៈពេល ៤២ ខែនៃការសម្លាប់រដ្ឋគាលដោយហាហ្វននៅក្នុងក្រុង ក្រីក្រឡើង ខណៈដែលព្រះគ្រីស្ទយាងដើរនៅក្នុងចំណោមមនុស្សអស់រយៈពេល ៤២ ខែ តាមរយៈបុគ្គលភាពនៃស៊ីស្តរបស់ព្រះអង្គ។ រយៈពេល ៤២ ខែនៃចំណងទាសភាព និងការសង្កត់សង្កិន ដែលបញ្ចប់ដោយការរំដោះ ដូចដែលគ្រូមានតំណាងដោយពាក្យទំនាយទូរភោគរបស់អាប័រ៉ាមចំនួន ៤៣០ ឆ្នាំ។ រយៈពេល ៤០០ ឆ្នាំរបស់អាប័រ៉ាមបញ្ចប់នៅឯការរំដោះនៃសមុទ្រក្រហម ដែលជាគំរូព្រះគម្ពីរដ៏ច្បាស់លាស់មួយនៃការបិទទ្វារព្រះគុណ នៅក្នុងបញ្ចប់នៃរយៈពេល ៤២ ខែជានិមិត្តរូបរបស់សម្ភាពហាហ្វ។

រយៈពេលស៊ីបពីរខែ តំណាងឱ្យពេលវេលានៃការសាកល្បង ចាប់ពីច្បាប់ថ្មនៃអាទិត្យនៃសហរដ្ឋអាមេរិក រហូតដល់ពេលវេលាសាកល្បងរបស់មនុស្សគ្រូបិទបញ្ចប់។ នោះយ៉ាងណា ក៏នៅក្នុងរយៈពេល 42 ខែនោះ បន្ទាប់ពីរយៈពេលសាមសិបឆ្នាំនៃការគ្រឿងឧបត្ថម្ភ ព្រះគ្រីស្ទកំពុងបញ្ចេញកម្លាំងចិត្តសញ្ញានៅក្នុងបុគ្គលនៃសំណង់។ ប្រធានក្នុងក្រុមនៃកុលាយរបស់អង្គវិស្វកម្មក្នុងបញ្ចប់ក្នុងក្រុងរបស់ខ្លួន គ្រងកន្ទុលងងើលឡើងព្រះគ្រីស្ទមានសុភមង្គលនៅក្នុងខុសប្រក្រតី ដែលក៏ជាកន្ទុលងងើលឡើងជារំលោភ ស្ថាបត្យករអេហ្វេស៊ីប មានស្ថាបត្យករនៅក្នុងខុសប្រក្រតី។ នៅក្នុងកិច្ចប្រជុំ ពួកហ្វារ៉ាបស់ហ្វារ៉ាមានសម្លាប់ ដូច្នេះហើយកំណត់អត្តសញ្ញាណនៃការសម្លាប់របស់ ហ្វារ៉ាក្នុងក្រុមនៃកុលាយនៃពេលវេលាច្បាប់ថ្មនៃអាទិត្យ។ នៅពេលច្បាប់ថ្មនៃអាទិត្យ អ្នកមានហ្វារ៉ាក្នុងកុលាយមុននឹងបញ្ចប់មកគ្រូមានសម្លាប់ នាគដែលតំណាងដោយជារំលោភ និងសត្វសាហាវដែលតំណាងដោយសម្ភាពហាហ្វ។ ទាំងអស់នេះគ្រូមានតំណាងនៃពេលវេលាច្បាប់ថ្មនៃអាទិត្យ ក្នុងជម្រកនៃទាសនឹងប្រធាន យ៉ូសែប និងហ្វារ៉ាបស់ព្រះ។ ក្រុមជំនុំគ្រូមានបន្តសុទ្ធមុនពេលច្បាប់ថ្មនៃអាទិត្យបន្តតិច ហើយអំណោយទាននៃការទំនាយគ្រូមានសុភារឡើងវិញ—គ្រងកន្ទុលងងើលឡើងហ្វារ៉ាក្នុងកុលាយ

លាយសុលាប្ប។ ចាប់ពីពលេនោះតទៅ សង្កត់រាមនេះគឺអំពីសារទំនាយពិត ឬកុលងៃកុលាយ។

រយៈពលេនីមិត្តតសញ្ញា ៣០ ឆ្នាំ

តំណាងឲ្យរយៈពលេមួយដល់កើតមានមុនចូលបង្កងអែទិតុយ។

រយៈពលេនោះជារយៈពលេត្រឡប់មកវិញបង្កបង្កាចារយ

ដុបិតព្រះគ្រីស្ទជាគំរូរបស់ពួកគេក្នុងគំរូការទាំងអស់

ពីព្រោះអ្នកទាំងនេះគឺជាអ្នកដដែលនឹងតាមក្នុងច្បាប់។ ក្នុងអំឡុង ៣០

ឆ្នាំដំបូងនៃព្រះយាករណ៍របស់អាប៉ារ៉ាម សេចក្តីសញ្ញាត្រូវបានបង្កើតឡើង

ដូចនេះវាបញ្ជាក់ថា អ្វីក៏ដោយដល់រយៈពលេត្រឡប់មកវិញបង្កបង្កាចារយនោះតំណាងឲ្យ

វាគឺជារយៈពលេដល់ព្រះអម្ចាស់បន្តតាមជាមុននូវសេចក្តីសញ្ញារបស់ទ្រង់ជាមួយនឹងមួយស

នៃប្អូនមីនប្អូនពាន់ ដូចដល់ត្រូវបានតំណាងដោយបុរសគូតិសាស្ត្រអាល់ហ្សារបស់អាប៉ារ៉ាម។

រយៈពលេនោះជាពលេនៃការត្រឡប់មកវិញបង្កបង្កាចារយ

ដល់ចាប់ផ្តើមបុរសនៃពលេចូលបង្កងអែទិតុយ នៅអាយុសាមសិបឆ្នាំ

នៃពលេដល់ពួកគេត្រូវបានចាក់បុរេដោយដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ

ដូចដល់ព្រះគ្រីស្ទមានទទួលនូវពលេទ្រង់ទទួលបុណ្យជ័យមុជទឹក។

សេចក្តីពិតមួយទៀតដល់អាចសន្និដ្ឋានបានពីបុរសគូតិសាស្ត្រអាល់ហ្សារបស់អាប៉ារ៉ាម

គឺថា អ្វីក៏ដោយដល់រយៈពលេនោះតំណាងឲ្យ ដល់នាំទៅដល់ចូលបង្កងអែទិតុយ

នោះវាត្រូវតែជាព្រឹត្តិការណ៍ដ៏មហិមា

ពីព្រោះអ្នកហេតុតែងតែមានអំណាចខ្ពស់ជាងអាល់ហ្សារ។ ចូលបង្កងអែទិតុយគឺជាអ្នកហេតុ

ដល់ត្រូវបានតំណាងដោយថ្ងៃទី ២២ ខែតុលា ឆ្នាំ ១៨៤៤ ឈើឆ្នាំ

បុណ្យរំលងនៃអស្ថិរភាព ហើយបន្តតទៅទៀត។

ចូលបង្កងអែទិតុយតំណាងឲ្យទីបញ្ចប់នៃអំឡុងពលេដល់ត្រូវបានតំណាងដោយរយៈពលេស

ាមសិបឆ្នាំ។ វាត្រូវបានបង្ហាញជាមុនដោយសុទ្ធតែរំលងសង្កត់រោះដ៏សំខាន់ទាំងអស់

ហើយវាក៏ជាទីបញ្ចប់នៃបុរសគូតិសាស្ត្រព្រះសញ្ញានៃប្រជាជនដល់មានជ័យស្រីសម្បជ

ដល់មានចាប់ផ្តើមជាមួយអាប៉ារ៉ាម។

ដោយមានភស្តុតាងដល់មានទម្ងន់ខាងទំនាយយ៉ាងដូចនេះ

ទាក់ទងនឹងទីបញ្ចប់នៃអំឡុងពលេនោះ

និងគោលបំណងដ៏ធ្ងន់ធ្ងររបស់អំឡុងពលេនោះផ្ទាល់ ចំណុចចាប់ផ្តើមនឹងជាអ្វី?

មានរយៈពលេទំនាយមួយ ដល់តំណាងដោយសាមសិបឆ្នាំ ដល់តាមសាក្សីជាច្រើន

បញ្ចប់នៃចូលបង្កងអែទិតុយ។ នៅចំណុចនោះ មានរយៈពលេមួយបន្តតាមក្រោយ

ដល់ត្រូវបានតំណាងដោយតម្កល់លើខេត្តសងេៗ

ហើយរយៈពលេនីមួយៗនោះបង្ហាញសក្តិភាពអំពីខុសប្រែវត្ថុតិសាស្ត្រទំនាយមួយ

ដល់បន្តក្រោយចូលបង្កងអែទិតុយ។

រយៈពលេខុសក្នុងចំណោមនោះតំណាងឲ្យខុសខោងក្នុងនៃបុរសគូតិសាស្ត្រក្រុមជំនុំ

ហើយរយៈពលេខុសទៀតតំណាងឲ្យខុសខោងក្រៅនៃពិភពលោក

ដល់កំពុងដង្ហែទៅកាន់អាម៉ាតឌេន។

បុរសលោកអ្នកនៅក្នុងដំណាក់កាលនេះ ដល់យើងត្រូវពួកខ្លួនយើងថា

យើងបដិសេធការអនុវត្តទំនាយអំពីពលេលោកមួយនៅចុងចុងក្រោយ

ក្នុងន័យថាវាតំណាងឲ្យកាលបរិច្ឆេទណាមួយដល់អាចកំណត់សម្គាល់បាន រហូតដល់ចុង

និងម៉ោងត្រូវបានបុរសសន្តោចចុងបញ្ចប់នៃគ្រោះមហន្តរាយទាំងឡាយ។ ឧញ្ញនឹងបរិ

ដានីយ៍លើ ជំពូក ១២ ដើម្បីបង្ហាញចំណុចរបស់ឧញ្ញ

អំពីការមិនអនុវត្តតាមពេលវេលាទំនាយតទៅទៀត។ នៅក្នុងជំពូក ១២ មាន២ប្រការ
ដែលកំណត់អត្តសញ្ញាណពេលវេលាទំនាយ។

ហើយខ្ញុំឮបានឮបុរសដដែលស្ត្រីក្រពាក់ក្បាលក្បាលនិង ដដែលស្ត្រីក្រពេលវេលាទំនាយនៃ
កាលដដែលគាត់លើកដៃនិងដៃនៃរបស់គាត់ឡើងទៅស្តាប់ស្តី
ហើយស្តាប់ដោយព្រះអង្គគង់លើមានព្រះជន្មរស់នៅអស់កល្បជាតិច្នោះ
នោះនឹងមានរយៈពេលមួយគ្នា ពីរគ្នា និងកន្លះគ្នា; ហើយកាលណាគាត់បានបញ្ចប់ការ
បំបែកកម្មលំដាប់របស់បុរសជាស្ត្រីបរិសុទ្ធទុះឡើងខ្ពស់បំផុតហើយ
នោះអ្វីទាំងអស់នេះនឹងត្រូវបានបញ្ចប់។ ដានីយ៍លែ 12:7។

ហើយចាប់តាំងពីពេលដែលយើងប្រជាបុរសច្បាស់ត្រូវបានដកចេញ
ហើយអំពើស្តីអប់រំខ្ពស់ដែលបង្កឱ្យសង្គមស្រៀមត្រូវបានកាត់ឡើង
នោះនឹងមានមួយពាន់ពីររយក្រៅសិបបួន។ ដានីយ៍លែ 12:11។

មានពេលហើយ អ្នកណាដែលរង់ចាំ ហើយមកដល់មួយពាន់បីរយសាមសិបបួន។
ដានីយ៍លែ 12:12។

ពួកមីល្លូណ្យោយក៏មានការយល់ដឹងត្រឹមត្រូវអំពីខគម្ពីរទាំងបីនេះ។
ទំនាយទាំងបីនេះជាផ្នែកមួយនៃចក្ខុវិស័យដែលកំណត់ឱ្យមូលដ្ឋាន។ ទោះជាយ៉ាងណា
ការយល់ដឹងរបស់ពួកមីល្លូណ្យោយក៏អំពីខទាំងនេះ
គឺផ្អែកលើការអនុវត្តតាមការណ៍មួយចុងស្មើនឹងមួយឆ្នាំ។ ដោយសារតែ
«ពេលវេលាមិនមានទៀតទេ» ខទាំងនេះត្រូវតែមានការអនុវត្តមួយផ្សេងទៀត
ពីព្រោះទំនាយទាំងអស់កំពុងនិយាយអំពីអំឡុងពេលនៃក្បាលរៀងចុងក្រោយ។
ខទាំងនេះត្រូវតែមានការយល់ដឹងតាមក្បាលរៀងចុងក្រោយ
ដដែលមិនប្រើពេលវេលាដើម្បីបង្កើតសារ
ហើយក៏មិនផ្ទុយនឹងការយល់ដឹងរបស់ពួកមីល្លូណ្យោយក៏អំពីខទាំងនេះដែរ។
ទស្សនៈត្រឹមត្រូវរបស់ពួកមីល្លូណ្យោយក៏ចំពោះខណ្ឌដ្ឋាននៃខទាំងបីនេះ (ខទីដប់មួយ) គឺថា
វាកំណត់ឱ្យរយៈពេលពីរជាន់ ដដែលចាប់ផ្តើមដោយរយៈពេលសាមសិបឆ្នាំ បន្ទាប់មកគឺ
1260 ឆ្នាំ។
ខទីដប់មួយកំពុងកំណត់អត្តសញ្ញាណរយៈពេលសាមសិបឆ្នាំដែលមុនចាប់ផ្តើមអាទិត្យ
ដូចដែលបានកំណត់ដោយការកាត់ឡើងនៃអំពើស្តីអប់រំខ្ពស់ដែលនាំឱ្យសង្គមរង់។

ដានីយ៍លែ ជំពូក ១២ គឺជាជំពូកមួយនៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ
ដែលបង្ហាញអំពីដំណើរការនៃការសម្ភាសនាបរិសុទ្ធរបស់បុរសជាស្ត្រីព្រះ
ដែលកើតមានឡើងនៅចុងចុងក្រោយ ក្នុងពេលវេលាចុងបញ្ចប់
នៃពេលវេលាទំនាយមួយពីសៀវភៅដានីយ៍លែត្រូវបានបើកគ្នា។ នៅខទី ១១
យើងឃើញព្រះទំនាយមួយដែលអ្នកគួរសត្វយុទ្ធសាស្ត្រយល់យ៉ាងត្រឹមត្រូវថា
ជារយៈពេលសាមសិបឆ្នាំ ដដែលនាំចូលទៅក្នុងរយៈពេល ១២៦០ ឆ្នាំ។ នៅក្នុងជំពូក ១២
នេះ ព្រះទំនាយទាំងបីនៃខទី ៧ ១១ និង ១២
សុទ្ធតែត្រូវបានបិទភ្ជាប់ទុករហូតដល់ពេលវេលាចុងបញ្ចប់។ នៅពេលវេលាចុងបញ្ចប់នោះ
ព្រះទំនាយទាំងបីនោះត្រូវតែបើកគ្នា ពីព្រោះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមិនដែលខកខានឡើយ។
នៅក្នុងជំពូកដដែលនោះផ្ទាល់ ការបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់បំផុតអំពីការបិទបញ្ចប់នៃឱកាស
សាមសិបឆ្នាំរបស់មនុស្សជាតិនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ ត្រូវបានដាក់បង្ហាញឡើង ដូច្នេះ
ជំពូក ១២ នេះ ពិតប្រាកដណាស់ ហើយយ៉ាងជាក់លាក់ជាងនេះទៅទៀត
កំពុងកំណត់សម្គាល់អំពីចុងបញ្ចប់នៃអាជវនេទីសីម

ជាជាងការចាប់ផ្តើមនៃការងារនេះទីសឹម។

ការព្យាករណ៍ប្រឆាំងនឹងជំងឺជំងឺ ១២
គួរឲ្យមានប្រសិទ្ធភាពក្នុងការកំណត់យ៉ាងត្រឹមត្រូវនៃការប្រើប្រាស់ ដល់ក្នុងទីនោះ ការប្រើប្រាស់
និងការប្រើប្រាស់ ទទួលបាននិយមន័យព្យាករណ៍ចម្បងរបស់វា។ ការព្យាករណ៍ទាំងប្រាំនោះ
គួរឲ្យមានប្រសិទ្ធភាពក្នុងការកំណត់យ៉ាងត្រឹមត្រូវរបស់មួយសន្លឹកប្រាក់ ឬប្រាក់ប្រាក់ ឬប្រាក់ប្រាក់
និងអ្នកប្រើប្រាស់ តែងតែប្រើប្រាស់បញ្ចប់នៃអ្វីមួយ
ដោយគ្មានជាប់ជាមួយនឹងដំណើរការរបស់អ្វីមួយ។
អ្វីដែលគួរឲ្យមានប្រសិទ្ធភាពក្នុងការកំណត់យ៉ាងត្រឹមត្រូវនៃការប្រើប្រាស់ ១២ នោះ
គឺជាឧបាយការណ៍ប្រើប្រាស់ក្នុងក្រុមប្រឹក្សានៃព្រះបន្ទូលព្យាករណ៍របស់ព្រះ។ ការប្រើប្រាស់នោះ
គួរឲ្យមានប្រសិទ្ធភាពក្នុងការកំណត់យ៉ាងត្រឹមត្រូវ ជំពូក ១
នៃព្រះបន្ទូលនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទគួរឲ្យមានប្រសិទ្ធភាព
មុនពេលប្រើប្រាស់បញ្ចប់នៃពេលវេលាប្រចាំខែ ១១ នៃដំណើរការ ១២
គឺជាគូសរូបនឹងការកំណត់ដំបូងរបស់អាប៊ាម និងប្លង់អំពីការព្យាករណ៍ទូទៅ
ដែលមានចាប់ផ្តើមដោយអំឡុងពេលសាមសិបឆ្នាំ។

ព្រះបន្ទូលទំនាយទាំងបីក្នុង ដំណើរការ ១២
ជារយៈពេលនីមួយៗត្រូវបានកំណត់យ៉ាងត្រឹមត្រូវនៃការប្រើប្រាស់បញ្ចប់នៃក្រុមប្រឹក្សា
ហើយការប្រើប្រាស់នោះនាំទៅកាន់ការបរិសុទ្ធចុងក្រុមប្រឹក្សានៃប្រជាជនរបស់ព្រះ។
ទំនាយទីមួយក្នុងចំណោមទំនាយទាំងប្រាំនោះ គួរឲ្យមានប្រសិទ្ធភាពដោយព្រះគ្រីស្ទផ្ទាល់
ហើយនៃពេលវេលាដែលទ្រង់ប្រកាសទំនាយនោះ ទ្រង់កំពុងឈរលើទឹក
ដោយសូល្យកពាក់កណ្តាលទសវត្សរ៍ ដោយបញ្ចប់នៃអំពីចុងបញ្ចប់នៃរយៈពេលទំនាយមួយ
ដែលគួរឲ្យមានកំណត់ ១២៦០ ឆ្នាំ ហើយកំណត់ចុងបញ្ចប់នៃរយៈពេលនោះថាជាចុងបញ្ចប់
ចុងបញ្ចប់នៃការប្រើប្រាស់ខ្មោចខ្មោចនៃអំណាចរបស់ប្រជាជនរបស់ព្រះ។
ប្រជាជនរបស់ព្រះនៃចុងចុងក្រុមប្រឹក្សា គឺមួយសន្លឹកប្រាក់ប្រាក់នាក់
ហើយពួកគេគួរឲ្យមានប្រសិទ្ធភាពខ្ពស់។

មិនគួរភ័យព្រះគ្រីស្ទកំពុងឈរលើទឹក ហើយឆ្ងល់យកបន្ទីងសំណួរមួយប៉ុណ្ណោះទេ
ប៉ុន្តែគំនិតនោះចាប់ផ្តើមដោយពាក្យថា «តើដល់ពេលណា?» ។ «តើដល់ពេលណា?»
គឺជានិមិត្តរូបព្យាករណ៍មួយ ដល់គ្រប់គ្រូបង្ហាញនូវរយៈពេលវេលាផងដែរ
នៃក្នុងខ្លួនប្រាំបី ដំណើរការ ៨ ដល់សំណួរនោះគួរឲ្យមានស្នាដៃថា «តើដល់ពេលណា?»

មានមុននាក់ទូលស្តរបស់សូល្យកពាក់កណ្តាលទសវត្សរ៍
ដល់ឈរលើទឹកនៃទីនោះ
តើគួររំលងពេលវេលាប៉ុន្មានទៀតដល់ទីបញ្ចប់នៃអស្ចារ្យទាំងនេះ?

ហើយខ្ញុំបានឮបុរសមុនាក់ដែលសូល្យកពាក់កណ្តាលទសវត្សរ៍
ដល់ឈរលើទឹកនៃទីនោះ កាលដែលគាត់លឺកងស្តេច
និងដង្ហែរបស់គាត់ឡើងទៅស្ថានសួគ៌
ហើយស្របចងដោយព្រះអង្គគង់លើមានព្រះជន្មរស់នៅអស់កល្បជាតិច្នោះ
នោះនឹងមានរយៈពេលមួយកាល ពីរកាល និងកន្លះកាល;
ហើយនៃពេលវេលាដែលគាត់បានបញ្ចប់ការបំបែកអំណាចរបស់ប្រជាជនបរិសុទ្ធ
នោះគ្រប់ការទាំងនេះនឹងគួរឲ្យមានប្រសិទ្ធភាព។ ដំណើរការ 12:6, 7។

សំណួរដដែលបាននាំមកសួរព្រះយស្មើរ ដដែលគួរឲ្យមានតំណាងជាបុរសស្គាល់រៀកពាក់កុរណាត់ទសេងក
ក្នុងនិមិត្តភាពនៃទន្លេហើងកេលៃ គឺថា៖

«តើគួរមានរយៈពេលប៉ុន្មានដល់ទីបញ្ចប់នៃការអស្ចារ្យទាំងនេះ?»

ហើយក្នុងនិមិត្តភាពនៃទន្លេអ៊ុលាយ ព្រះយស្មើរ ដដែលគួរឲ្យមានតំណាងជា ផ្កាម្លូនី
(បរិសុទ្ធមួយអង្គគន្លោះ) គួរឲ្យមានស្នាមថា៖ «តើនិមិត្តភាពអំពីយុទ្ធសាស្ត្រប្រឆាំងនឹង
និងអំពើល្មើសដែលបង្កការស្លាប់ជនរងគ្រោះ ដើម្បីបំបាត់ទាំងទីបរិសុទ្ធ
និងពលបរិវារឲ្យគួរឲ្យមានជាន់ឈ្មួញក្រោមជើង នឹងមានរយៈពេលប៉ុន្មាន?»

បងស្រីវាយ បានបញ្ជាក់ថា និមិត្តភាពដដែលបានប្រទានដល់ដានីយ៍លៃ
នៃក្បាលច្រវែងទន្លេជ័យស៊ីណា

ឥឡូវនេះកំពុងស្ថិតក្នុងដំណើរការនៃការសម្រេចបំពេញ

ហើយទាក់ទងនឹងនិមិត្តភាពទន្លេទាំងពីរ ព្រះយស្មើរគួរឲ្យមានស្នាមថា «សំណួរ» ខាងពុយាករណ៍
ដដែលតែងតែបង្កើតឲ្យមានក្រិក្រយូរមាមចុងអែទីក្រយ ជា «ចម្កល់រឹម» ។ ទោះជាយ៉ាងណា
ចម្កល់រឹមទាំងពីរគួរឲ្យមានបង្ហាញនៅក្នុងបរិបទនៃពេលវេលាពុយាករណ៍
ដដែលបានបញ្ចប់នៅឆ្នាំ 1844។

បុរេបុរសអ្នកដង្ហែបានកំណត់គ្រឹះគួរឲ្យចម្កល់រឹមចំពោះសំណួរនៃជំពូកទីបុរាណ

និងនិមិត្តភាពទន្លេអ៊ុលាយ ហើយពួកគេបានយល់ថា ឆ្នាំ 1798

ជាពេលដែលការបំបែកខ្ទេចខ្ទាយអំណាចរបស់បុរាណជនរបស់ព្រះបាទបញ្ចប់។

ប៉ុន្តែក្រោយឆ្នាំ 1844 នៅពេលដែល «ការអនុវត្តពេលវេលា»

នៃព្រះបន្ទូលពុយាករណ៍របស់ព្រះបាទបញ្ចប់ សំណួរពុយាករណ៍ថា «តើដល់ពេលណា?»

បានសង្កេតឃើញនូវការយល់ដឹងរបស់បុរេបុរសអ្នកដង្ហែថា «ដល់ 2300 ចុង

នោះទីសក្ការៈនឹងគួរឲ្យមានសម្ភារៈ នៅពេលក្រិក្រយូរមាមចុងអែទីក្រយដដែលជិតមកដល់»

ហើយ «អស់ទាំង» «ការអស្ចារ្យ» នៅក្នុងនិមិត្តភាពក្រោយរបស់ដានីយ៍លៃ

នឹងគួរឲ្យមានសម្រេច នៅពេលការបំបែកខ្ទេចខ្ទាយនៃបុរាណជនបរិសុទ្ធក្នុងរយៈពេលបី
ដងនៃទន្លេជានិមិត្តភាព បានបញ្ចប់។

និមិត្តភាពនៃទន្លេហើងកេលៃក្នុងបីជំពូកក្នុងក្រោយនៃសៀវភៅដានីយ៍លៃ

និងនិមិត្តភាពនៃទន្លេអ៊ុលាយក្នុងជំពូកទីបុរាណពីរដល់ជំពូកទីបុរាណបួន

គួរឲ្យមានបងស្រីវាយកំណត់ថា ជា «ទន្លេជ័យស៊ីណា»។

អ្នកបុរាណសាស្ត្រទាំងខាងបុរេគុតិសាស្ត្រ និងព្រះគម្ពីរទាំងអស់ សុទ្ធតែបានសង្កេតឃើញថា

មានតែទន្លេជ័យស៊ីណាទាំងពីរប៉ុណ្ណោះ ហើយទន្លេទាំងពីរនោះសុទ្ធតែជាទន្លេជ័យ

ដែលជាប់ទាក់ទងនឹងសីណា។ ទន្លេទាំងពីរនោះគឺ ទីក្រីស (ហើងកេលៃ) និងអីបុរាណ។

ទន្លេអ៊ុលាយមិនមែនជាទន្លេអីបុរាណនៃសីណាទេ

វាគ្រាន់តែជាឆ្នេរនៃទន្លេក្នុងមួយដងនៃមនុស្សសាសនាជីកឡើងនៅបុរាណសម័យ

មិនមែននៃសីណាឡើយ។ ទន្លេអ៊ុលាយនៅក្នុងនិមិត្តភាពដដែលមានមូលដ្ឋាន

និងសសរស្រុកមុនកំណើននៃសាសនាអាដរនៃទីសមិទ្ធិសុច្ឆន្ទៈនៅក្នុងសីណាទេ

ប៉ុន្តែនៅពុយាករីនីបានកំណត់អត្ថសញ្ញាណអ៊ុលាយថាជាអីបុរាណ

ដែលជាទន្លេជ័យក្នុងចំណោមទន្លេជ័យស៊ីណា។

និមិត្តភាពហេតុហេតុដែល បង្ហាញអំពីបុរេគុតិសាស្ត្រខាងក្រៅរបស់នាគ សត្វសាហាវ

និងពុយាករីក្នុងកុលាយ ដដែលនាំពិភពលោកទៅកាន់អាម៉ាតឌេន

ហើយនិមិត្តភាពអ៊ុលាយ តំណាងឲ្យកិច្ចការរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

ក្នុងការរួមបញ្ចូលព្រះជាតិរបស់ទ្រង់ជាមួយនឹងមនុស្សជាតិរបស់មនុស្ស។

តាមន័យពុយាករណ៍ ការបំផុសគំនិតបុរេនិទន្ទលអ្វីឡាយជាសាក្សីទីពីរ
រួមជាមួយទន្ទលអ្វីយបុរាណ
ដើម្បីបំភ្លឺអត្ថបទស្នាដៃកំណត់ការដល់គ្រូបង្រៀនសម្រេចដោយពុរៈគ្រីស្ទ
ក្នុងការភ្ជាប់ពុរៈជាតិរបស់ទ្រង់ជាមួយនឹងមនុស្សជាតិ។

ទន្ទលអ្វីបុរាណ និងទីគ្រីស ទាំងពីរ បានចាប់ផ្តើមនៅក្នុងស្ថានអដេនៃ
ហើយហូរកាត់ពេញបណ្តោយនៃប្រវត្តិសាស្ត្រសម្រេចដល់ស្ថានញា។
នៅពេលដែលវាហូរចូលទៅក្នុងសសរសុទ្ធតាមរយៈសាសនាអាដ្យែនទីស្ត ទី១២
ខែតុលា ឆ្នាំ ១៨៤៤

ទន្ទលអ្វីបុរាណគ្រូបង្រៀនជាមួយបុរាណអ្វីឡាយដល់មនុស្សសាសនាសុបាបនា
ដើម្បីបំភ្លឺអត្ថបទស្នាដៃកំណត់ការដល់គ្រូបង្រៀនសម្រេចដោយពុរៈគ្រីស្ទ
មុនដោយការអនុវត្តច្បាប់ដ៏ជំនឿននៅក្នុងអនុក្រឹត្យនៃការកំណត់ជាមនុស្សមួយ
យរយស្រីប្អូនពាន់នាក់។

អ្វីឡាយកំណត់ឲ្យការសាកល្បងមួយលើសិទ្ធិអំណាចនៃពុរៈបន្ទូលពុយាករណ៍របស់ពុរៈ
ពីពុរៈរោងដាក់សិទ្ធិអំណាចរបស់ Ellen White ដល់កំណត់អត្ថបទស្នាដៃទន្ទលអ្វីឡាយនៃពុរៈ
សាសនាទន្ទលអ្វីឡាយក្នុងចំណោមទន្ទលអ្វីឡាយនៃស្ថាន
ឲ្យស្ថិតក្នុងភាពផ្ទុយគ្នាជាមួយនឹងអនុក្រឹត្យរបស់លោកិយ។

និមិត្តសញ្ញានៃទន្ទលអ្វីឡាយ កំណត់ឲ្យការសាកល្បងមួយអំពីពាក្យរបស់មនុស្ស
ឬពុរៈបន្ទូលរបស់ពុរៈ។ តើមនុស្សគ្រីស្ទ ឬ ឬក៏ពាក្យដល់បងស៊ី
តើមានបញ្ហាជាក់លាក់នោះគ្រីស្ទ?

តើទន្ទលអ្វីឡាយកំណត់ឲ្យតទ្ធិទន្ទលអ្វីឡាយនៃបុរាណសេពវិស
ឬកំណត់ឲ្យទន្ទលអ្វីឡាយនៃនាយមួយ ដល់ផ្ទះឡើងពីទីក្រុងអដេន
លាចូលជាមួយទីក្រុងមនុស្ស?

បុរាណជាមានជម្រើសជាច្រើនចំពោះទុកខ្លួនលំហកនៈដល់ខ្ញុំបានលើកឡើង
ប៉ុន្តែខ្ញុំនឹងរៀបរាប់គំនិតខ្លះៗ ដើម្បីឲ្យអ្នកបានយល់ច្បាស់ពីចំណុចរបស់ខ្ញុំ។
តើអ្នកបុរាណគ្រីស្ទ និងអ្នកទេវវិទ្យាខាងលោកិយគ្រីស្ទ ហើយបងស៊ី White
ខុសឬ? គុណនិរណាមុនគេដឹងថា "ទន្ទលអ្វីឡាយនៃស្ថាន" គឺទន្ទលអ្វីឡាយ
និងអ្វីបុរាណឡើយ។ ដូច្នេះ នៅពេលបងស៊ី White

កំណត់អត្ថបទស្នាដៃទន្ទលអ្វីឡាយនៃបុរាណសេពវិសថាជាទន្ទលអ្វីឡាយនៃស្ថាន
តើនាងជាពុយាការីក្នុងក្រុលងក្រុលយឬ? ឬក៏ នាងជាពុយាការីពិត ដល់បានផ្ទេរខ្លួនឬ?
តើពុយាការីពិតមុនគេអាចផ្ទេរខ្លួនបានប៉ុន្មានដង មុនពេលពួកគេឆ្លងកាត់បន្ទាត់
ហើយក្រុលងក្រុលយឬ? ឬក៏ អ្នកបុរាណគ្រីស្ទខុសឬ? ឬក៏ តាមពិត
នាងគ្រីស្ទឬ? ឬក៏ អ្នកបុរាណគ្រីស្ទ និងបងស៊ី White សុទ្ធជាគ្រីស្ទទាំងពីរឬ?
ខ្ញុំបានលើកទុកខ្លួនលំហកនៈឡើង

ក្នុងគោលបំណងប្រើសិទ្ធិក្រីក្រលំអំពីទុកខ្លួនលំហកនៈ
ជាចំណុចបន្តមួយស្តីអំពីបុរសដល់ស្ត្រីក្រោយការកំណត់ទស្សនៈ ឈរលើទន្ទល
ដល់គ្រូបង្រៀនស្តីថា "តើដល់ពេលណា?" នៅក្នុងនិមិត្តសញ្ញាទាំងស្រុងអំពីទន្ទលអ្វីឡាយ
និងអ្វីឡាយ។

នៅក្នុងដានីយ៍លើ ជំពូក ៨ ដានីយ៍លើស្ថិតនៅក្នុងស្ថិត ក្នុងបុរាណសេពវិស
ហើយក្នុងស្ថិតនៅលើទន្ទលអ្វីឡាយ ដល់ដោយសារឧស្សាហកម្មមុនសិក្សា
បានរួមបញ្ចូលទាំងទន្ទលអ្វីឡាយជាតិ

និងបណ្តាញបុរាណវិទ្យាទឹកសិបុបនិម្មិតជាបន្តបន្ទាប់ផងដែរ។
នៅពេលទទួលបានអ្វីឡាយហូរចុះទៅបុរាណវិទ្យាមួយរយហាសិបម៉ាយទៀត
វាក៏ជាប់ជាមួយចំណុចបុរាណវិទ្យានៃទន្លេទឹកស៊ីស និងអីបុរាត។ ទន្លេទឹកស៊ីស និងអីបុរាត
ដែលបានចាប់ផ្តើមនៅស្ថានអង្គនៃ ទីបំផុតបានរួមបញ្ចូលគ្នា
ហើយនៅពេលដែលរួមបញ្ចូលគ្នានោះ៖

ទន្លេអ្វីឡាយពីបុរាណវិទ្យាទឹកស៊ីសក៏ជាប់នឹងចំណុចដែលនោះផងដែរ។ នៅពេលទទួលបានអ្វីឡាយ
យឡបបុរាណវិទ្យាទឹកស៊ីសនៃទន្លេទឹកស៊ីសនិងអីបុរាត
ទន្លេអ្វីឡាយក្រោយជាផ្លូវក្រោយនៃទឹកដែលបង្កកើតជាទន្លេធំៗនៃសីលាវ។
ពួកអ្នកបុរាណវិទ្យាគិតស្មើគ្នា ហើយអ្នកស្រាវជ្រាវក៏គិតស្មើគ្នាដូចគ្នាដែរ។

នៅពេល បងស៊ីវីត៍ កំណត់អត្តសញ្ញាណនិមិត្តរូបអ្វីឡាយក្នុងដំណាក់កាលទីបី នាដំណាក់កាល
កំណត់អត្តសញ្ញាណទន្លេមួយដែលលុបចោលប្រព័ន្ធបុរាណវិទ្យាទឹកសិបុបនិម្មិតដែល
មនុស្សសាងសង់ ហើយក៏ជាប់ទន្លេទឹកស៊ីស និងអីបុរាត
ដែលតំណាងឲ្យរយៈពេលពីរនៃ 2520 ឆ្នាំ ដែលបានបញ្ចប់នៅឆ្នាំ 1798 និង 1844។

ឈ្មោះបុរាណវិទ្យានៃទន្លេទឹកស៊ីស គឺ ហ្វីស៊ីស ហើយទាក់ទងនឹងទន្លេអីបុរាត
ទន្លេទាំងពីរនេះត្រូវបានកំណត់ទីតាំងយ៉ាងជាក់លាក់ក្នុងទំនាយថា
មានការពាក់ព័ន្ធនឹងអាស៊ី និងហ្វីប៊ីឡូន ដែលក៏ត្រូវបានកំណត់សម្គាល់ថាជាសត្វត្រីព័រ
ដែលត្រូវរាយការណ៍ចៀមរបស់ពួកគេ។ អំណាចបំផុតទាំងពីរនេះ៖
បានរួមបញ្ចូលជាមួយនឹងអំណាចបំផុតទាំងពីរគឺ រួមពហុវេនិយម និងរួមប៉ាប
ដែលជានិមិត្តរូបនៃបុរាណវិទ្យា និងសត្វមីន ឬក៏ព្រះវិហារមួយ និងរដ្ឋប្បវេណី
រួមពហុវេនិយម គឺជាបុរាណវិទ្យា ដែលតំណាងឲ្យការគ្រប់គ្រងរដ្ឋ ហើយរួមប៉ាប
គឺជាសត្វមីនបរិសុទ្ធនៃការគ្រប់គ្រងព្រះវិហារ។ ក្នុងទំនាក់ទំនងទំនាយរបស់ពួកគេ
អាស៊ីគឺជាបុរាណវិទ្យា ហើយហ្វីប៊ីឡូនគឺជាសត្វ ដូចនេះកំណត់សម្គាល់ថា ទន្លេទឹកស៊ីសគឺជាបុរាណវិទ្យា
ហើយទន្លេអីបុរាតគឺជាសត្វ។

ទន្លេទឹកស៊ីស គឺជាទន្លេនៃនយោបាយរដ្ឋ ដែលបានឈានដល់ឆ្នាំ 1798
ហើយទន្លេអីបុរាតនៃនយោបាយសាសនាចក្រ បានឈានដល់ឆ្នាំ 1844។
ទន្លេអីបុរាតត្រូវបានឈានដល់ឆ្នាំ 1844 ព្រោះសារនៃឆ្នាំ 1844 គឺអំពីហ្វីប៊ីឡូន
(ទន្លេអីបុរាត) ដែលបានដួលរលំមុនទៀតក្នុងឆ្នាំ 1844។
ខណៈដែលទន្លេអីបុរាតបានបង្កកើតជាទឹកជ្រាលក្នុងឆ្នាំ 1844 ទន្លេអីបុរាត
ដែលបានចូលរួមក្នុងចំណុចបុរាណវិទ្យានោះផងដែរ ជានិមិត្តរូបនៃព័ត៌មានស្តីពី
កំណត់សម្គាល់ជាមួយទឹកនៃទន្លេមួយទៀត។
ទន្លេនៃនយោបាយរដ្ឋត្រូវបានទប់ទឹកឡើងក្នុងឆ្នាំ 1798
នៅពេលដែលអំណាចសីលធម៌ត្រូវបានដកចេញពីអំណាចសម្តេចប៉ាប។
នៅក្នុងឆ្នាំដែលនោះ សហរដ្ឋអាមេរិកចាប់ផ្តើមគ្រងរាជ្យជាសត្វលោកិយ
និងនគរទីបីមួយនៃពិភពលោក។ ទន្លេទឹកស៊ីសត្រូវបានទប់ទឹកឡើងក្នុងឆ្នាំ
1798 ក្នុងកន្លែងពិតប្រាកដដែលនៅទីបំផុត
រដ្ឋនឹងបង្កឲ្យពិភពលោកទាំងមូលបំបែកទំនប់
ដែលឡើងនេះកំពុងទប់ស្កាត់ជំនួញនៃការបៀតបៀនរបស់សម្តេចប៉ាប
ដែលជិតនឹងហូរចេញពីពិភពលោកទាំងមូល ដូចជាទឹកជំនួញដ៏លឿនលឿន។ ជញ្ជាំង
ឬទំនប់នោះ គឺជាជញ្ជាំងនៃការបំបែកចេញពីគ្នារវាងសាសនាចក្រ និងរដ្ឋ។

នៃឆ្នាំ 1844 ទាំងទន្លេ Euphrates និង Ulai សម្បទានសារឆ្នាំ 1844
ថាជាការផ្តល់ធុរៈរបស់ហាប៊ីឡូន
ហើយក៏ជាកិច្ចការដ៏ល្អព្រះគ្រីស្ទទ្រង់បានចាប់ផ្តើមនៃឆ្នាំ 1844 ផងដែរ
នៃពេលវេលា ក្នុងនាមជាព្រះរាជទូតនៃចេតុតិសញ្ញា ទ្រង់បានបន្តសុទ្ធជីវិតហាប៊ីឡូន
និងកិច្ចការរបស់មនុស្សឆ្លងព្រំប្រទល់
ដ៏ល្អប្រសើរទៅក្នុងទីបរិសុទ្ធជររបស់ទ្រង់
គឺជាប្រជាជនមួយដ៏ល្អប្រសើរការសម្រាកជាមុនសិន
មុនពួកគេចូលទៅក្នុងទីបរិសុទ្ធចប់ផុត។ ការបន្តសុទ្ធជរក្នុងរោងប្រជាជននោះ គួរឲ្យ
នឹកស្មារតីឡើងដោយគុណវៀងដ៏ល្អបានចាក់បង្កព្រះគ្រីស្ទនៃសម្រាកពាក់កណ្តាល
អធុរក្ស ហើយដំណាក់កាលវៀងទាំងនោះនៃសម្រាកពាក់កណ្តាលអធុរក្ស
គួរឲ្យបានចម្រើនចេញពីទីកន្លែងទន្លេ Tigris ដូចដ៏ល្អក្រុម Millerites
បានសម្គាល់រួមសម្រាកចេញហើយ និងឆ្នាំ 1798
ហើយដូចដ៏ល្អពួកគេបានសម្គាល់ការផ្តល់ធុរៈរបស់ហាប៊ីឡូន
និងគួរឲ្យបានបន្តសុទ្ធជរមុនទ្រង់បិទដោយសារ ឬអ្នកក៏អាចនិយាយបានថា—គួរឲ្យបានបន្តសុទ្ធ
ធុរៈដោយគុណវៀងដ៏ល្អបានមកពីទីកន្លែងនៃទន្លេ Ulai, Tigris និង Euphrates
ខណៈដ៏ល្អពួកគេបានប្រកាសសារនៃ Daniel 8:14
ហើយបានបំពេញសារនៃសម្រាកពាក់កណ្តាលអធុរក្ស
មុនការបរិក្ខណៈផ្ទៃក្នុងនៃការផ្តល់សេចក្តីសុខភាព។

នៃក្នុងដានីយ៍ដ៏ល្អ ជំពូក ១២ ខទី ៧
នៃពេលវេលាព្រះគ្រីស្ទទ្រង់កំពុងឈរលើទីកន្លែងហើយក៏ល្អ
ទ្រង់កំពុងឈរលើទីកន្លែងទន្លេទីគ្រីស
ដ៏ល្អជាទីកត់ណាងឲ្យនយោបាយរដ្ឋការនៃក្នុងនិមិត្ត
ដ៏ល្អបង្ហាញអំពីចលនាចុងក្រោយនៃនយោបាយរដ្ឋការរបស់មនុស្ស
ដ៏ល្អនៃទ្រង់ការបិទបញ្ចប់នៃពេលវេលាសាកលបង។ ទ្រង់កំពុងឈរលើទីនោះ
ដើម្បីបង្ហាញដ៏ល្អសំណួរនៃខ្មែរ ដូចជានៅក្នុងនិមិត្តអំពីទន្លេអឺរ៉ា
បុរសស្រីក្រសែតទ្រង់ ដ៏ល្អនៃទីនោះគឺជា ប៉ាល់ម៉ូនី ជាអ្នករាប់ដ៏អស្ចារ្យ
ទ្រង់ផ្តល់ចម្ងល់ដ៏ល្អ ចំពោះសំណួរនៃខ្មែរ។ ក្នុងករណីទាំងពីរនេះ
កិច្ចការនៃទ្រង់គឺជាកិច្ចការនៃសុចរិតភាពទាំងឡាយ និងព្រះគ្រីស្ទ
ហើយក្នុងករណីទាំងពីរនេះ សំណួរគឺថា «តើយូរប៉ុណ្ណា?»

ចម្ងល់ដ៏ល្អគឺរហូតដល់២៣០០ថ្ងៃ; នៅក្នុងជំពូកទីបុរាណ និងជំពូកទីបំពេញ វាគឺ «មួយកាល
ពីរកាល និងកន្លះកាល»។ ចម្ងល់ដ៏ល្អនេះគួរឲ្យបានយល់ថាជា២៣០០ឆ្នាំ និង១២៦០ឆ្នាំ
ប៉ុន្តែនៅឆ្នាំ១៨៤៤
ព្រះជាម្ចាស់បានដាក់បុរាណលើការអនុវត្តពេលវេលានៅក្នុងសារទំនាយ
ពីព្រះពេលវេលាដែលមានទៀតហើយ។ តើចម្ងល់ដ៏ល្អរបស់ Palmoni
បុរសដ៏ល្អស្រីក្រសែតទ្រង់ សម្រាប់ជំនាន់ចុងក្រោយរបស់ទ្រង់ គឺអ្វី? សំណួរ
«តើយូរប៉ុណ្ណា?» គួរឲ្យបានបង្ហាញតាមរយៈសាក្សីជាច្រើនដើម្បីកំណត់ថា
ច្បាប់ថ្មីនៃអារិក្សគឺជាចម្ងល់ដ៏ល្អចំពោះសំណួរនោះ ដូចនេះ
តើទីបរិសុទ្ធគួរឲ្យបានសម្រាកនៃពេលវេលាច្បាប់ថ្មីនៃអារិក្សឬ ហើយតើ
«ការអស្ចារ្យទាំងអស់នេះ» គួរឲ្យបានបញ្ចប់នៃពេលវេលាច្បាប់ថ្មីនៃអារិក្សឬ? តើ
«ការអស្ចារ្យ» ដ៏ល្អគួរឲ្យបានបញ្ចប់នៃពេលវេលាច្បាប់ថ្មីនៃអារិក្សនោះជាអ្វី ហើយ
«ការអស្ចារ្យ» ទាំងនោះបានចាប់ផ្តើមនៃពេលវេលា?

បន្ទាប់មក ឧត្តរ ដានីយ៍លែ បានមើល ហើយមើលចុះ
មានមនុស្សពីរនាក់ទៀតឈរនៅទីនោះ មុនាក់នៅខាងនេះនៃច្បាំងទន្លេ
ហើយមុនាក់ទៀតនៅខាងនោះនៃច្បាំងទន្លេ។ ហើយមុនាក់ក្នុងចំណោមពួកគេ
និយាយទៅកាន់បុរសដែលស្គាល់ក្រពាក់កុរណាត់ទសេឯក
ដែលឈរនៅលើទីកន្លែងនោះ
«តើក្បែរដំបូងលំទីបញ្ចប់នៃការអស្ចារ្យទាំងនេះយូរប៉ុណ្ណា?»

ហើយឧត្តរបានប្រាប់មុនាក់ដែលស្គាល់ក្រពាក់កុរណាត់ទសេឯក
ឈរនៅលើទីកន្លែងនោះ កាលដែលគាត់លឺកងស្តេច
និងដង្កូវរបស់គាត់ឡើងទៅស្ថានសួគ៌
ហើយស្របចង្កោយព្រះអង្គគង់លើមានព្រះជន្មរស់នៅអស់កល្បជានិច្ចថា
ការទាំងនេះនឹងមានរយៈពេលមួយកាល ពីរកាល និងកន្លះកាល;
ហើយនៅពេលគាត់បានបញ្ចប់ការបំបែកកម្ពុលាំងរបស់បុរាណជនបរិសុទ្ធ
នោះការទាំងអស់នេះនឹងក្បែរបញ្ចប់។ ដានីយ៍លែ 12:5-7។

សំណួរនិមិត្តសញ្ញាថា «តើដល់ពេលណា?» សម្គាល់ច្បាប់ចុងអាទិត្យ
ហើយទេវតានោះបានសួរមិនមែនថា ច្បាប់ចុងអាទិត្យមាននៅពេលណាទេ ប៉ុន្តែថា
តើការអស្ចារ្យទាំងនោះនឹងបញ្ចប់នៅពេលណា។ «ការអស្ចារ្យ»
ទាំងនោះបញ្ចប់នៅច្បាប់ចុងអាទិត្យ ដូច្នេះ
តើការអស្ចារ្យអ្វីខុសៗដល់នឹងទៅដល់ច្បាប់ចុងអាទិត្យ? ឬឲ្យច្បាប់ដាក់លាក់ជាងនេះ
តើ «ការអស្ចារ្យ»
អ្វីខុសៗដល់ក្បែរបានកំណត់នៅក្នុងនិមិត្តសញ្ញាដែលបានប្រទាននៅមាត់ទន្លេ ហើយក្នុង
ដែលក្បែរបានកំណត់នៅក្នុងជំពូកដប់ ដល់ដប់ពីរ? បុរសនិយាយហើយនឹងអាចកំណត់បានថា
«ការអស្ចារ្យ» ទាំងនោះជាអ្វី យើងប្រហែលជាអាចរកឃើញថា តើ «ការអស្ចារ្យ»
ទាំងនោះចាប់ផ្តើមនៅពេលណា។ នៅក្នុង ដានីយ៍លែ ១០
កាប្បីយ៍លែបានកំណត់យ៉ាងជាក់លាក់ថា គោលបំណងរបស់លោកគឺអ្វី
នៅក្នុងការទំនាក់ទំនងរបស់លោកជាមួយដានីយ៍លែ ក្នុងអំឡុងពេលនិមិត្តសញ្ញានោះ។

ឥឡូវនេះ ឧត្តរមក ដើម្បីឲ្យអ្នកយល់អំពីអ្វីៗដែលនឹងកើតមានដល់បុរាណជនរបស់
អ្នកនៅគុរាចុងក្រោយ; ដុបិតនិមិត្តសញ្ញានៅសម្រាប់ចុងដៃច្បាំងទន្លេ។ ដានីយ៍លែ
10:14។

កាប្បីយ៍លែបានមក ដើម្បីឲ្យបុរាណសុត្ររបស់ព្រះយល់អំពីអ្វីៗដែលនឹងកើតមានលើពួក
គេនៅគុរាចុងក្រោយ។ ការសន្មតថា ទំនាយនៅក្នុង ដានីយ៍លែ ជំពូក ១២
ក្បែរបានពួកមីឡិវាយយល់ត្រឹមត្រូវ ប៉ុន្តែយើងការទទួលស្គាល់នោះទៅប្រព្រឹ
ដើម្បីបិទសំឡេងការអនុវត្តនៃជំពូកនោះចំពោះគុរាចុងក្រោយ
គឺជាការផ្ទេរឲ្យគោលបំណងដល់កាប្បីយ៍លែបានប្រកាសទុកក្បែរបរាជ័យ។
ចាប់តាំងពីកាប្បីយ៍លែចាប់ផ្តើមការរៀបរាប់ទំនាយនៅខាងមួយនៃជំពូក ១១
រហូតដល់ខាងម្ខាងនៃជំពូក ១២ បុរសគិតសាស្ត្រដែលក្បែរបានកំណត់នៅទីនោះ
គឺជាព័ត៌មានលម្អិតទំនាយខាងក្រៅ អំពីរបៀបដែលនាគ សត្វសាហាវ
និងហោរាក្នុងដៃក្រោយ នាំពិភពលោកទៅកាន់អាម៉ាតឌេន។ មានខ្លះៗនៅក្នុងជំពូក
នោះដែលពិពណ៌នាអំពីបុរាណសុត្ររបស់ព្រះក្បែរទទួលបានការប្រែប្រួល
ប៉ុន្តែបុរសគិតសាស្ត្រនៃជំពូក ១១ ជាមូលដ្ឋាន គឺជាការបំបែកសម្តែងខាងក្រៅ។
នេះមានន័យថា ជំពូក ១០ និងជំពូក ១២ កំណត់ឲ្យអាល់ហ្វា និងអូមេហ្គា

នៅក្នុងនីមិត្តកថាចុងក្រោយរបស់ដានីយ៉ែល ពីព្រោះ មិនដូចជំពូក ១១ ទេ
ជំពូកទាំងពីរនេះសុទ្ធជាពិពណ៌នាសារខាងក្នុងមួយ
ដល់កំណត់សម្គាល់អំពីការបោះត្រារបស់មនុស្សសម័យសន្តិសុខប្រពៃណីនាក់។
ជំពូកកណ្តាល គឺជាការបោះបង់របស់មនុស្សជាតិ
ដូចដែលត្រូវបានគំរោងដោយសត្វចង្រៃខាងជើង គឺសត្វចង្រៃប៉ាបនីក្រុងរ៉ូម
ហើយជំពូកអាល់ហ្វា គឺជំពូក ១០ រួមជាមួយជំពូកអូមេហ្គា គឺជំពូក ១២ កំណត់អត្តសញ្ញា
ណាបទពិសោធន៍ខាងក្នុងរបស់មនុស្សសម័យសន្តិសុខប្រពៃណីនាក់នៅក្នុងក្រោយ។
ជំពូកទាំងបីនាំទៅដល់ការបិទកាលសាកលុបង
ជំពូកអាល់ហ្វាចាប់ផ្តើមដោយការកើតឧលាចព្រះ
ដល់បំបែកអូនកថុរាយបង្កពីរពួកចេញពីគ្នា ហើយនៅចុងជំពូក
ដានីយ៉ែលត្រូវបានប្រទានអំណាចទូទៅ ដូចនេះហើយកំណត់សម្គាល់សាររបស់ទេវតាទីមួយ
និងទីពីរ។ ជំពូក ១២ គឺជាជំពូកអូមេហ្គា
ហើយវាកំណត់សម្គាល់សារនៃការជំនុំជម្រះរបស់ទេវតាទីបី។

ជំពូកទីបីមួយពិពណ៌នាអំពីការបោះបង់របស់មនុស្សជាតិ
ចាប់តាំងពីការបំផ្លាញក្រុងយេរូសាឡឹម រហូតដល់ការបិទកាលៈទេសៈសាកលុបង
ដល់តាមបងស៊ី White
គឺជាប្រភេទហេតុនៃការបិទកាលៈទេសៈសាកលុបងនៅចុងបញ្ចប់នៃលោកិយ។ ដានីយ៉ែល
ជំពូកទីបីមួយ ចាប់ផ្តើមនៃការបំផ្លាញក្រុងយេរូសាឡឹម
ពីព្រោះដានីយ៉ែលជាមុនាក់ក្នុងចំណោមអស់អ្នកដល់ត្រូវបាននាំទៅហាប៊ីឡូន
ក្នុងការបំផ្លាញក្រុងយេរូសាឡឹមបីដង
ដល់ដានីមិត្តក្របនៃការបំផ្លាញទីក្រុងដល់នោះនៃឆ្នាំ 70 AD
ហើយបន្ទាប់មកមុតងទៀតនៅចុងចុងក្រោយ
ដូចដែលត្រូវបានគំរោងដោយពិភពលោក។

ការបំផ្លាញទីក្រុងយេរូសាឡឹមពីរលើកជាក់ស្តែង
ដល់បានកើតឡើងនៅចុងដៃដល់នៃឆ្នាំ
មួយឆ្នាំមួយទៀតបុរាណយុគសិបបុរាណ។ ការបំផ្លាញទាំងពីរលើកនោះ
គឺជាការបំផ្លាញនៃទីក្រុងដល់ហិបសញ្ញាត្រូវតែស្ថិតនៅទីនោះ។
សិឡាមានលក្ខណៈពុយាករណ៍ដូចគ្នា ហើយគំរោងឲ្យការបំផ្លាញលើកដំបូងនៃទីក្រុងមួយ
ដល់វត្តមានរបស់ព្រះបាទសូមីតនៃទីនោះ ឬក៏ត្រូវតែស្ថិតនៅទីនោះ។
នៃពេលបងស៊ី វាយ
ប្រើការបំផ្លាញទីក្រុងយេរូសាឡឹមដានីមិត្តសញ្ញានៃការបំផ្លាញនៅចុងចុងក្រោយ
នាងកំពុងអធិប្បាយលើសចក្ខុដ៏អប់រំរបស់ព្រះគ្រីស្ទអំពីការបំផ្លាញទីក្រុងយេរូសាឡឹម។

សិឡា ការបំផ្លាញក្រុងយេរូសាឡឹមក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់ប្រើកុនសេរ និងទីកុស
ជាសាក្សីបីនាក់នៅចុងចុងក្រោយ
ដូចដែលត្រូវបានគំរោងដោយការបំផ្លាញទីក្រុងរបស់ព្រះ។ សិឡា គឺជាសាររបស់ទេវតាទីមួយ
ដល់បង្កើនឲ្យកើតឧលាចព្រះ ជាអ្វីមួយដល់អលើមិនបានធុរ
ហើយឲ្យយុវសិរីលុះអង្គទ្រង់ ជាអ្វីមួយដល់អលើមិនបានធុរ
ដុបិតម៉ោងនៃសេចក្តីជំនុំជម្រះរបស់ទ្រង់បានមកដល់ហើយ។ សាររបស់ទេវតាទីពីរ
គឺជាកន្លងដល់យើងយើងការធុរជាទ្រង់
ដូចដែលត្រូវបានគំរោងដោយប្រើកុនសេរ និងទីកុស។

ការបំផុសញ្ញាក្នុងយុទ្ធសាស្ត្រមូលដ្ឋាននៃកម្មវិធី នៅក្នុងចុងចុងក្រោយ
គឺនៅពេលបិទបញ្ចប់នៃពេលវេលាសកលបង ដល់ជាការបិទបញ្ចប់នៃចេតនាដ៏ជំនុំជម្រះ។

ជំពូកទីដប់មួយគឺជាបុរេវត្ថុសាស្ត្រខាងក្រៅនៃសារវេទនាទាំងបី។
វាស្ថិតនៅកណ្តាលរវាងនិមិត្តភាពនៃការបំបែកនៅក្នុងជំពូកទីដប់
និងការបំបែកបីយ៉ាងដល់អំណាច
ដល់កើតឡើងនៃចុងទីមុខត្រូវនៃនិមិត្តភាពរបស់ដានីយ៍លើ។ នេះមានន័យថា ជំពូកទីដប់ពីរ
ក៏នឹងនិយាយអំពីរឿងរ៉ាវខាងក្នុងនៃអំឡុងពេលកើតមានដល់បុរាណសុត្ររបស់ព្រះនៃគ្រាចុង
ក្រោយដដែល។ វាក៏មានន័យថា ពន្លឺនៃក្នុងជំពូកទីដប់ពីរភ្លឺចាំងដោយពន្លឺនៃក្នុង
ជំពូកទីដប់ចំនួនមុខត្រូវដង។

ក្នុងនិមិត្តភាពអឺឡាយ ព្រះគ្រីស្ទទ័ក្សរាស្ត្រជនដទៃថា «តើដល់ពេលណា?»
ខណ្ឌដប់ពីរខណ្ឌមុន ដល់នាំទៅដល់សំណួរនៅក្នុងខណ្ឌដប់ពីរ
បានកំណត់អត្តសញ្ញាណបុរេវត្ថុសាស្ត្រព្យាករណ៍ខាងក្រៅ
ដល់តំណាងឱ្យលម្អិតសំខាន់ៗអំពីអំណាចនានានៃព្យាករណ៍ព្រះគម្ភីរ។ ខណ្ឌដប់ពីរនោះ
គ្មានតែជាការស្ទង់ឡើងវិញ និងពង្រីកបន្ថែមលើបុរេវត្ថុសាស្ត្រដែលត្រូវបានកំណត់
នៅក្នុងជំពូកទីប្រាំពីរប៉ុណ្ណោះ។
បុរេវត្ថុសាស្ត្រព្យាករណ៍ដល់ត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងខណ្ឌទាំងនោះ
ត្រូវបានស្ទង់ឡើងវិញ និងពង្រីកបន្ថែមលើក្នុងជំពូកទីដប់មួយ
ដោយចាប់ផ្តើមនៃសម័យនៃនិមិត្តភាព និងជនពិសេស។
ពាក់កណ្តាលចុងក្រោយនៃជំពូកទីប្រាំបី និងជំពូកទីប្រាំបួនទាំងមូល
គឺជាការកំណត់អំពីបុរាណសុត្ររបស់ព្រះនៃចុងចុងក្រោយ ដោយហោរាដានីយ៍លើ។
និមិត្តភាពអំពីបុរេវត្ថុសាស្ត្រព្យាករណ៍ ដល់មាននៅក្នុងនិមិត្តភាពនៃនូលអឺឡាយបីជំពូក
រួមជាមួយនឹងការកំណត់អំពីបុរាណសុត្ររបស់ព្រះនៃក្នុងជំពូកទាំងនោះ
តាមរយៈអនុគមន៍របស់ដានីយ៍លើជាមួយការពិរិយលើ
គឺជាអាល់ហ្វាដល់អូមេហ្គាដែលជំពូកទីដប់ដល់ទីដប់ពីរ។

ដោយសារទន្ទេសហើនកើតឡើងជាអូមេហ្គា ហើយទន្ទេសអឺឡាយដោយអាល់ហ្វា
អំណាចដល់តំណាងដោយពន្លឺនៃត្រូវបានបើកមិនបិទគ្នានៅក្នុងជំពូកទីដប់ពីរ
នៃពេលវេលាចុងបញ្ចប់មកដល់ គឺភ្លឺដោយនិមិត្តភាពដល់ជាសសរគោលកណ្តាល
និងជាមូលដ្ឋានរបស់អាដរនៃទីសីម ចំនួនមុខត្រូវដង។ ដូច្នេះ
ពន្លឺនៃនិមិត្តភាពចុងក្រោយរបស់ដានីយ៍លើ ត្រូវបានកំណត់អត្តសញ្ញាណដោយផ្ទាល់ថាជា
ពន្លឺនៃទាក់ទងនឹងសុត្ររបស់ព្រះនៃគ្រាចុងក្រោយ។
នៅពេលវេទនាបុរាណដល់សុល្យោកពាក់កណ្តាលទស្សន៍ថា «តើដល់ពេលណា?»
ចំពោះចុងបញ្ចប់នៃអេច្នេរិយភាពទាំងនេះ
អេច្នេរិយភាពទាំងនោះគឺអស់អុនកដល់ភ្លឺដូចគ្នាជារៀងរហូតទៅ ដូចជាបុរេវត្ថុនៃសេ
ចក្ខុសញ្ញារបស់អាប័រមាបន្តស្វែងរកបន្តបន្ទាប់ជាមួយឱ្យអាប័រមាមើលទៅកាន់តារាទាំង
ឡាយ។ អេច្នេរិយភាពនៅក្នុងដានីយ៍លើជំពូកទីដប់ពីរ
គឺជាការប្រែប្រួលមនុស្សឱ្យទៅជាទង់សញ្ញារបស់មួយសន្លឹកប្រាក់ប្រាក់។

នៅក្នុងចំណុចមុនមួយ យើងបានកំណត់សម្គាល់ថា ខគម្ភីរទីដប់មួយនៃ ដានីយ៍លើ ១២
កំណត់សម្គាល់អំពីរយៈពេលព្យាករណ៍មួយ ដល់មានសមាសភាពពីររយៈពេល
ហើយរយៈពេលទីមួយនោះគឺសាមសិបឆ្នាំ។
ដើម្បីបំភ្លឺការសង្កេតឃើញនៃក្រុមត្រូវលើខគម្ភីរទីដប់មួយ

ឧត្តរមានទៅកាន់ឧតមុតិរទីបុរាណិក ដើម្បីបង្ហាញការចូលរួមដោយផ្ទាល់របស់ពួកគេសុទ្ធជាមួយនឹងអចុរិយការណ៍ទាំងឡាយដែលទ្រង់សម្រេចក្នុងចំណោមបុរាណសុត្តន្តរបស់ទ្រង់នៅថ្ងៃក្រោយបំផុត។

នៅពេលគួរឱ្យបំភ្លឺកាន់ឧទិដ្ឋប្បមុយវិញ ឧត្តរចង់រំលឹកលោកអ្នកថា ជំពូកទីដប់ពីរ គួរមានការពិនិត្យលើហេតុផលដោយផ្ទាល់ថា «ថ្ងៃក្រោយ»។
នៅក្នុងសម័យរបស់មនុស្សសម័យនៃបួនម៉ឺនបួនពាន់ គឺជាថ្ងៃដែលពួកគេត្រូវបានបោះត្រា ហើយចូលទៅក្នុងសង្គមសង្គ្រាមជាមួយពួកគេ តាមសង្គ្រាមនោះនឹងមានសារមួយដែលគួរមានប្រសិទ្ធភាព ហើយនឹងរីកចម្រើនទៅជាសម្រាប់យ៉ាងខ្ពស់។ សារនោះ គួរមានតំណាងនៃក្នុងជំពូកទីដប់ពីរ ដោយរយៈពេលពុយករណ៍បីផ្សេងគ្នា ដែលពួកមីឡង់យ៉ាត់បានកំណត់ហើយ ហើយបន្ទាប់មកគួរមានអះអាងដោយព្រះវិញ្ញាណនៃការពុយករណ៍។ រយៈពេលទាំងបីនោះ មិនតំណាងឲ្យពេលវេលាទេ ពីព្រោះវាទៅជាដង្ហែនោះ ដែលមានលក្ខណៈទាំងពីរឡើងទៅស្ថានសួគ៌ក្នុងជំពូកទីដប់ពីរ មានលក្ខណៈដ៏មួយឡើងទៅស្ថានសួគ៌ក្នុងវិវរណៈ 10 ហើយមានសុបថា នឹងមិនមានពេលវេលាទៀតឡើយ។ សង្គមស្រុកកាន់នោះក្នុងឆ្នាំ 1844 មានន័យថា រយៈពេលពុយករណ៍ទាំងបីនៃក្នុង ដានីយ៍លើ 12 គឺជារយៈពេលនិមិត្តសញ្ញា ដែលមិនមានបំណងឲ្យតំណាងឲ្យពេលវេលាឡើយ។

ហេតុនេះហើយ នៅពេលដែលរយៈពេលពុយករណ៍និមិត្តសញ្ញាបកប្រែក្នុង ដានីយ៍លើ ១២ ជារយៈពេលទ្រង់ដើរ ដែលចាប់ផ្តើមដោយសាមសិបឆ្នាំ នៅក្នុងជំពូកនោះផ្ទាល់ ដែលមីកលេឡង់ នោះអ្នកក៏ដឹងថា រយៈពេលទ្រង់ដើរដែលចាប់ផ្តើមដោយសាមសិបឆ្នាំនោះ គឺជាការសម្រេចបំពេញដ៏គួរឲ្យលក់ខ្លាំងនៃពុយករណ៍អាល់ហ្វារបស់អាប៉ាម។ អូមហេតុនៃពុយករណ៍អំពីពេលវេលា ដែលចាប់ផ្តើមបុរាណសុត្តន្តសញ្ញា ក្នុងន័យនៃសុត្តន្តដែលគួរមានជ័យជំនះ មកដល់ការសម្រេចបំពេញដ៏គួរឲ្យលក់ខ្លាំងរបស់វា នៅក្នុងជំពូកដង្ហែនោះ ដែលជាចំណុចកំពូលនៃកុខីភាពរបស់ដានីយ៍លើ អំពីអ្វីដែលនឹងកើតមានដល់សុត្តន្តរបស់ពួកគេ នៅថ្ងៃក្រោយ។

នៅក្នុងពេលចុងបញ្ចប់ ពួកគេមុតិរដានីយ៍លើគួរមានប្រសិទ្ធភាពបញ្ចប់ ហើយពន្លឺដល់កើតចេញពីនោះបោះត្រាលើសុត្តន្តរបស់ពួកគេ។ នៅក្នុងពេលចុងបញ្ចប់ ពួកគេមុតិរដានីយ៍លើគួរមានប្រសិទ្ធភាពបញ្ចប់ ហើយពន្លឺដល់កើតចេញពីនោះគួរមានតំណាងដោយរយៈពេលទំនាយបីនៃក្នុងជំពូកក្រោយរបស់ដានីយ៍លើ។ ជំពូកនោះគឺជាអូមហេតុនៃជំពូកបីដែលបង្កើតជានិមិត្តសញ្ញាហេតុហើយ ហើយនិមិត្តសញ្ញាហេតុហើយគឺជាអូមហេតុចំពោះជំពូកបីដែលតំណាងឲ្យអាល់ហ្វារនៃនិមិត្តសញ្ញា ទទួលទាំងឡាយរបស់ដានីយ៍លើ។ ទទួលទាំងឡាយដែលបានចាប់ផ្តើមនៅអង្គនៃ ទីបំផុតមានមកដល់ដានីយ៍លើ ហើយបន្ទាប់មក ពួកបន្តទូលទំនាយរបស់ពួកគេនាំពួកគេទៅកាន់ចលនាមីល្អវិញរបស់ទេវតាទីមួយ និងទីពីរ គឺជាចលនាអាល់ហ្វារនៃចលនាពីរបស់ទេវតាបី។ មួយពាន់ពីររយក្រៅសិបឆ្នាំនៃឧទិដ្ឋប្បមុយ គឺជាអូមហេតុចំពោះទំនាយរយៈពេល 430 ឆ្នាំរបស់អាប៉ាម និងរបស់ប៉ុល។

មុននឹងយើងបន្តកទ្វេកុនុងដានីយ៍លែងជំពូក ១២
និងទំនាក់ទំនងរបស់វាជាមួយនឹងទំនាយរបស់អាប៉ារ៉ាម គួរឱ្យនឹកចាំថា ប៉ុលជានរណា។
ប៉ុលមិនគ្រឿងតែជាសាវកទ្វេកាន់សាសន៍ដទៃប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែដូចជាសំខាន់ដទៃ
គាត់បានបង្ហាញសាររបស់គាត់តាមរយៈព្រះបន្ទូលទំនាយរបស់ព្រះ។
អ្វីដែលសំខាន់ជាងនោះទៀត គឺថា ប៉ុលជាហ្វេរ៉ាខាងសម័យកាល។ ហ្វេរ៉ាខាងសម័យកាល គឺ
ជាហ្វេរ៉ាខាងមុនក្នុងក្រុងប្រាសាទលើកឡើងដើម្បីបដិសេធនូវសុភមង្គលរបស់ព្រះព្រះសម័យកាលមួយទៀត
សម័យកាលមួយទៀត ដូចជាម៉ូស្លេ ពីការថ្កោលថ្កានបង្កគំនរទៅអាសនៈ
ទៅការថ្កោលថ្កានបង្កគំនរទៅទីបរិសុទ្ធុ; យ៉ូហានហាទីសុទ្ធ ពីទីបរិសុទ្ធុនៃជនដ៏
ទៅកាន់ទីបរិសុទ្ធុនៃស្ថានសួគ៌។ ប៉ុលបានកត់ត្រាពីមាន
និងកុប្បននៃការអនុវត្តពីអកុសលសុភមង្គលទៅខាងវិញ្ញាណ
ច្បើនជាងអ្នកនិពន្ធព្រះគម្ពីរទាំងអស់ផ្សេងៗគ្នា ដោយឆ្ងាយ! គាត់ត្រូវបានលើកឡើង
ដើម្បីបដិសេធយល់អំពីការផ្តល់បុន្នពីអកុសលសុភមង្គលទៅខាងវិញ្ញាណ
ក្នុងបរិបទនៃសុភមង្គលវិញ្ញាណសុទ្ធិសព្វថ្ងៃរបស់ព្រះ។

ប៉ុល គឺជាតំណក្កដាបំប៉នព្រះបន្ទូលសន្យានៃសេចក្តីសព្វថ្ងៃរបស់សុភមង្គលដែលបានរើសតាំង
របស់អំបូរហាំ នៅពេលដែលសុភមង្គលដែលបានរើសតាំងនោះបានផ្តល់បុន្នពីសភាពជាអកុសល
ត្រង់ទៅជាសភាពខាងវិញ្ញាណ។
បុរសនិបប្រឹក្សាមិនបានតាំងខ្លួនឱ្យមាំមួនក្នុងគ្នាទីអំពីថា
ប៉ុលជានរណាទៅក្នុងបុរសគ្រឿងសាស្ត្រនៃសេចក្តីសព្វថ្ងៃ
នោះអ្នកបុរសដែលជាមិនអាចមើលឃើញថា វាសមស្របតាមបែបព្រះជាម្ចាស់យ៉ាងណា
ដល់ទំនាយដំបូងបំផុតអំពីសុភមង្គលនៃសេចក្តីសព្វថ្ងៃរបស់ព្រះ គឺជាទំនាយពេលវេលាពីរជាន់
ដល់ចាប់ផ្តើមដោយរយៈពេល ៣០ ឆ្នាំ។
ទំនាយមួយត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយបិតានៃសុភមង្គលដែលបានរើសតាំង
ហើយនៅពេលដែលពួកគេផ្តល់បុន្នទៅជាសុភមង្គលដែលបានរើសតាំងខាងវិញ្ញាណ
ពុំយ៉ាងវិញ្ញាណសម័យកាលមុនក្នុងក្រុងប្រាសាទលើកឡើងដើម្បីបដិសេធសម្បត្តិ
និងពន្យល់អំពីការផ្តល់បុន្ននោះ
ព្រមទាំងដើម្បីបដិសេធផ្ទៃដទៃទាក់ទងនឹងពេលវេលារបស់អាប៉ារ៉ាម
ដោយសាក្សីទីពីរពីព្រះគម្ពីរសព្វថ្ងៃ
ដែលស្របតាមសាក្សីទីមួយពីព្រះគម្ពីរសព្វថ្ងៃ អាប៉ារ៉ាមនៃដើម
បន្ទាប់មកប៉ុលនៅចុងបញ្ចប់ បង្ហាញជាគំរូអំពីសារៈសំខាន់នៃ 1290 នៃថ្ងៃចុងក្រោយ។
យើងនឹងបន្តកទ្វេកុនុងអត្ថបទបន្ទាប់។

«និមិត្តរបស់សាក្សីអំពីយ៉ូស្តរ និងទេវទូត
មានអនុវត្តដោយអំណាចពិសេសចំពោះបទពិសោធន៍របស់បុរាណជនព្រះ
ក្នុងឆាកបញ្ចប់នៃថ្ងៃផ្ទៃនៃការផ្ទុះឡើងវិញ្ញាណ។ នៅពេលនោះ
ពួកជំនុំដែលនៅសល់នឹងត្រូវនាំចូលទៅក្នុងការសាកល្បង និងទុកខ្លួនទៅយ៉ាងធំ។
អស់អ្នកដែលកាន់តាមព្រះបញ្ញត្តិរបស់ព្រះ និងសេចក្តីជំនឿនៃព្រះយេស៊ូវ
នឹងមានអារម្មណ៍ដឹងពីសេចក្តីកំហឹងរបស់នាគ និងពួកបរិវាររបស់វា។
សាក្សីចាត់ទុកលោកិយជាបុរាណសុភមង្គលរបស់ខ្លួន; វាបានទទួលអំណាចគ្រប់គ្រង
សូម្បីតែលើមនុស្សជាតិដែលបុរាណសុភមង្គលជាគ្រឿងសុភមង្គលបរិសុទ្ធ។ ប៉ុន្តែនៃទីនេះ
មានក្រុមមួយដែលកំពុងតែស្វិតស្វាញនឹងអធិបតេយ្យភាពរបស់វា។
បុរសនិបប្រឹក្សាអាចលុបបំបាត់ពួកគេចេញពីជនដ៏មាន
នោះដោយមុនរបស់វានឹងពេញលេញ។

ដូចដែលវាមានមានឥទ្ធិពលលើបុរាណជាតិមិនជឿឲ្យបំផុសឲ្យអ្នកស្រាវជ្រាវ
យ៉ាងដូចនោះដែរ ក្នុងអនាគតដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់មុខ
វានឹងញុះញង់អំណាចអាក្រក់នៃនៃដ៏ឲ្យបំផុសឲ្យបុរាណជនរបស់ពួកគេ។
មនុស្សទាំងឡាយនឹងត្រូវបានទាមទារឲ្យស្តាប់បង្គាប់គ្រប់គ្រងនិយមរបស់មនុស្ស
ដោយបំពានលើក្រឹត្យវិន័យដ៏ទៃឆោត។»

អ្នកដដែលសូមចាំគ្នាចំពោះព្រះ នឹងត្រូវបានគំរាមកំហែង ចោទប្រកាន់
និងហាមឃាត់។ ពួកគេនឹងត្រូវបាន «កប់ដោយទាំងឪពុកមុតាយ ទាំងបងប្អូន
ទាំងញាតិមិត្ត និងមិត្តភក្តិ» រហូតដល់ស្ថាប័ន លូកា 21:16។
សេចក្តីសង្ឃឹមមួយគត់របស់ពួកគេ ស្ថិតនៅក្នុងព្រះមេត្តាករុណារបស់ព្រះ;
ការការពារតម្លៃគត់របស់ពួកគេ គឺជាការអធិស្ឋាន។
ដូចយ៉ូស្ទាបានទទួលអង្គរនៃចំពោះមុខនៃការចោទប្រកាន់នោះដែរ នោះក្រុមជំនុំសាលា
ដោយចិត្តកប់កែ និងសេចក្តីជំនឿមិនរុងរឿងនោះរុងរឿង
នឹងទទួលបានការអភ័យទោស និងការដោះ តាមរយៈព្រះយេស៊ូវ
ជាព្រះអង្គអធិបូហយការពាររបស់ពួកគេ។
ពួកគេនឹងយ៉ាងពេញលេញអំពីភាពមានហានិភ័យរបស់ខ្លួន
ពួកគេឃើញភាពទន់ខ្សោយ និងភាពមិនសមគួររបស់ខ្លួន;
ហើយពួកគេនឹងអស់សង្ឃឹម។

អ្នកល្បីល្បាញនៃកុប៉ែ ដើម្បីចោទប្រកាន់ពួកគេ ដូចដែលគាត់បានឈរនៅកុប៉ែ
ដើម្បីបិទនូវនឹងយ៉ូស្ទា។
គាត់ចង់អូសបង្ហាញនូវការសម្លាប់ពាក់កណ្តាលរបស់ពួកគេ
គឺលក្ខណៈអត្តចរិតនៃខ្មែរខាតរបស់ពួកគេ។ គាត់លើកបង្ហាញភាពទន់ខ្សោយ
និងភាពល្មមខ្ពស់របស់ពួកគេ អំពីហានិភ័យមិនដឹងគុណរបស់ពួកគេ
ភាពមិនដូចព្រះគ្រីស្ទរបស់ពួកគេ
ដដែលបាននាំឲ្យព្រះបុរោសលោះរបស់ពួកគេទទួលបានការមិនគោរពកិត្តិយស។
គាត់ខិតខំឲ្យពួកគេភ័យខ្លាចដោយគំនិតថា
សភាពរបស់ពួកគេមានសេចក្តីសង្ឃឹមទេ ថាសុទ្ធជាបុរាណនៃសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់
ពួកគេនឹងមិនអាចត្រូវបានលាងសម្អាតអស់ទៅបានឡើយ។ គាត់សង្ឃឹមថា
តាមរយៈវិធីនេះ គាត់នឹងបំផុសឲ្យជំនឿរបស់ពួកគេ
ដើម្បីឲ្យពួកគេចុះចូលតាមការល្បីល្បាញរបស់គាត់
ហើយបង្ខំពួកគេពីភាពស្មោះត្រង់របស់ពួកគេចំពោះព្រះ។

សាក្នុងមានចំណេះដឹងយ៉ាងគ្រឹមត្រូវអំពីអំពើហិង្សាទាំងឡាយ
ដដែលវាបានល្បីល្បាញរបស់ព្រះឲ្យបុរាណវិទូ
ហើយវាបានការចោទប្រកាន់របស់វាប្រឆាំងនឹងពួកគេ ដោយប្រកាសថា
ដោយសារអំពើហិង្សារបស់ពួកគេ ពួកគេបានហាត់បង្គាប់ការការពារដ៏ទៃឆោត
ហើយវាអាចថា វាមានសិទ្ធិបំផុសឲ្យពួកគេ។ វាប្រកាសថា
ពួកគេស្រមៃនឹងត្រូវបានដកចេញពីព្រះគុណរបស់ព្រះ ដូចជាខ្លួនឯងដែរ។ វានិយាយថា
«តើមនុស្សទាំងនេះឬ ដដែលនឹងត្រូវយកទឹកនុលដែលរបស់ខ្លួនទៅស្តុកស្តុក
និងទឹកនុលដែលរបស់ពួកគេទាំងឡាយដដែលបានរួមជាមួយខ្លួន? ពួកគេអាចថា
គោរពតាមក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះ ប៉ុន្តែតើពួកគេបានរក្សាបទបញ្ញត្តិទាំងនោះឬ?
តើពួកគេមិនបានសុំឡើងខ្លួនឯងលើសង្គមសុំឡើងព្រះទេឬ? តើពួកគេមិនបានដាក់
កំហុសទៅលើខ្លួនរបស់ពួកគេលើសង្គមការបម្រើទេឬ?
តើពួកគេមិនបានសុំឡើងរបស់បរទេសលើសង្គមទេឬ?

ចូរមើលអំពីហេតុអ្វីបានជាយើងមានសមត្ថភាពដឹកនាំបញ្ជាក់។ មើលចុះ អត្ថបទនេះបង្ហាញពីការព្យាយាមរបស់ពួកគេ ការសម្របសម្រួលនូវការងាររបស់ពួកគេ។ តើពួកគេនឹងបណ្តេញខ្លួន និងទៅរកការងារដទៃទៀតបានឬទេ? ឬតើពួកគេនឹងនៅទីនោះដែរឬទេ? យើងមានទំនាក់ទំនងជាមួយពួកគេ។ ឱពួកគេអម្បាញ់អើយ ដោយយុត្តិធម៌ ទាំងមិនអាចបោះបង់ចោលបានទេ។ យុត្តិធម៌ទាំងនេះមានការប្រកាសសាលាក្រុមប្រឆាំងនឹងពួកគេ។»។

ការវាយបុរាណរបស់សាតាំងមានកម្ពស់ខ្ពស់
ហើយការបញ្ជូនរោគរបស់វាមានលុបចោលយ៉ាងស្មុគស្មាញ; ប៉ុន្តែ
ពុទ្ធតេជ្ញារបស់ពុទ្ធអម្មចាស់ទុកលើសុត្តន្តរបស់ខ្លួន។
ទុកខ្លួនទេវតារបស់ពួកគេផ្ទេរនូវផលរំលោភ
ហើយអណ្តាតក្នុងនៃឡើងដុតហាក់ដូចជាជិតនឹងលំហូរហាក់ពួកគេហើយ; ប៉ុន្តែ
ពុទ្ធស្វីនឹងនាំពួកគេចេញមក ដូចជាសង្គ្រាមសាកលបង្កក្នុងក្នុងខ្លួន។
សេចក្តីសុំឡើងលើកិច្ចការរបស់ពួកគេនឹងត្រូវដកចេញ
ដើម្បីបិទបញ្ចប់គ្រប់អ្វីដែលបានបង្ហាញយ៉ាងពេញលេញតាមរយៈពួកគេ។

«នៅក្នុងគ្រាចុងបញ្ចប់ បុរាណសត្វរបស់ព្រះនឹងថ្កុល និងយំរំលែកទុក្ខអំពីអំពើគួរ
សម្រាប់ខ្ញុំពីមុនឡាយដល់ឋានបុរីវិគតនៅក្នុងសុគតិ។ ដោយទឹកភ្នែក
ពួកគេនឹងព្យាបាលមនុស្សអាក្រក់អំពីគ្រោះថ្នាក់របស់ពួកគេ
ក្នុងការជាន់ឈ្លីច្បាប់ដ៏ទៃវេទនា
ហើយដោយសេចក្តីទុក្ខព្រួយដល់មិនអាចថ្កុលដៃបាន
ពួកគេនឹងបន្ទាបខ្លួននៅចំពោះព្រះអម្ពចាស់ ដោយការប្រើចិត្ត។
មនុស្សអាក្រក់នឹងចំអកដល់សេចក្តីទុក្ខព្រួយរបស់ពួកគេ
ហើយស្រីចំអកដល់ការអង្វរដ៏ឧទ្ធរិករបស់ពួកគេ។ ប៉ុន្តែសេចក្តីឈឺចាប់ក្នុងចិត្ត
និងការបន្ទាបខ្លួនរបស់បុរាណសត្វព្រះ គឺជាភស្តុតាងដ៏ច្បាស់លាស់ថា
ពួកគេកំពុងទទួលបានវិញ្ញាណកម្មល្អ និងភាពថ្កុលថ្កោលថ្កានចិត្តក្នុងខ្លួន
ដល់ឋានហត្ថបង្គោលដោយសារអំពើហុក។
គឺដោយសារពួកគេកំពុងខិតចូលជិតព្រះគ្រីស្ទកាន់តែខ្សែង ដោយសារភ្នែករបស់
ពួកគេសម្រស់មើលទៅលឿនភាពបរិសុទ្ធដ៏ល្អអត់ខ្វះចំពោះរបស់ទ្រង់ នោះហើយហា
នជាពួកគេមើលឃើញយ៉ាងច្បាស់នូវភាពអាក្រក់យ៉ាងល្អិតល្អន់របស់អំពើហុក។
សេចក្តីសុភាពរាបសា និងសេចក្តីទាបទន់ គឺជាលក្ខខណ្ឌនៃជោគជ័យ
និងជ័យជម្នះ។
មកុដនស្រីល្អអំពើរង់ចាំអស់អនកដល់ក្បាបចុះនៃទៀបដងឈើឆ្ការ។»

«ពួកអ្នកសម្លាប់គ្រោះថ្នាក់របស់ព្រះ ដល់អធិស្ឋាន
គឺដូចជាក្បួនបាតបិទជាប់នៅជាមួយទ្រង់។ ពួកគេទទួលបានមិនដឹងថា
ពួកគេត្រូវបានការពារយ៉ាងម៉្លេះសុភវិភាគប៉ុណ្ណាដែរ។ ដោយត្រូវសាតាំងជុំវិញ
អ្នកគ្រប់គ្រងនៃលោកិយនេះកំពុងស្រវឹងរកបំផ្លាញពួកគេ; ប៉ុន្តែ
បុរសនិប្រឹក្សាភិបាលរបស់កូនៗរបស់ព្រះត្រូវបានបើកឡើង
ដូចដល់ភ្នែករបស់អ្នកបម្រើរបស់អលើសត្រូវបានបើកនៅដូចជា
នោះពួកគេនឹងឃើញទេវតារបស់ព្រះបោះជំរុញពួកគេ
ដោយទប់ស្កាត់កងពលនៃសេចក្តីងងឹត។»

«កាលណាបុរាណសត្វរបស់ព្រះ បន្ទាបព្រលឹងរបស់ខ្លួននៅចំពោះព្រះអង្គ
ដោយទូលអង្វរសុំសេចក្តីបរិសុទ្ធនៃចិត្ត នោះព្រះបញ្ជាត្រូវបានបុរាណសត្វ
“ចូរនោះអារក្ខរកំចាញ់” ហើយពាក្យល្អិតទឹកចិត្តក៏ត្រូវបានមានព្រះបន្ទូលថា
“មើល អញបានដកអំពើទុច្ចរិតរបស់ឯងចេញពីឯងហើយ
ហើយអញនឹងបំបាក់ឯងដោយសម្បូរក្របំបាក់ថ្មីវិញ”។ សាករី ៣:៤។
អារសស្មាភាគតសល់ហុកនៃសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ
ត្រូវបានពាក់លើកូនចៅសុម្ភៈគ្រោះថ្នាក់របស់ព្រះ ដល់ឋានឆ្ងល់កាត់ការលុបបាត់
និងការលុបបាត់។ សំណល់ដល់ត្រូវបានមើលងាយ
ត្រូវបានបំបាក់ដោយសម្បូរក្របំបាក់ដ៏រុងរឿង
មិនត្រូវបានបំបាក់ដោយអំពើពុករលួយនៃលោកិយទៀតឡើយ។
ឈ្មោះរបស់ពួកគេត្រូវបានរក្សាទុកនៅក្នុងសង្ឃឹរក្រៅវិវិករបស់កូនចៅ
ដោយបានកាត់ក្នុងក្នុងចំណោមពួកសុម្ភៈគ្រោះថ្នាក់គ្រប់សម័យកាល។
ពួកគេបានស្ងួតបំបាត់នឹងលុបចោលរបស់អ្នកបោះបង្គោលនោះ; ពួកគេមិនត្រូវបានប
ង្កើតឡើយពីភាពសុម្ភៈគ្រោះថ្នាក់របស់ខ្លួនដោយសំឡេងគ្រឿងរបស់នាគឡើយ។ ឥឡូវនេះ
ពួកគេមានសុភវិភាគជាអស់កល្បជានិច្ចពីឧបាយកលរបស់អ្នកលុបបាត់។
អំពើហុករបស់ពួកគេត្រូវបានផ្ទេរទៅលើអ្នកដល់ជាអ្នកបង្កកំចាត់អំពើហុក។
«ម្នកស្មោះត្រង់» មួយត្រូវបានដាក់លើកុហលរបស់ពួកគេ។

«ខណៈដែលសាតាំងកំពុងតែជំរុញការចោទប្រកាន់របស់វា ទេវតាបរិសុទ្ធទាំងឡាយ
 ដែលមិនអាចមើលឃើញ បានទៅមកគតិយបំណង
 ដាក់តួរបស់ពួកវាដ៏មានពុទ្ធិភាពលើពួកសុម្ភារៈត្រង់។
 អ្នកទាំងនេះហើយដែលឈរនៅលើកូនស៊ីយ៉ូនជាមួយនឹងកូនចៀម
 ដោយមានព្រះនាមនៃព្រះបិតាក្សត្របានសរសេរនៅលើថ្មដាស់របស់ពួកគេ។
 ពួកគេច្រើនបទចម្រៀងថាមិនទៅមុខបល្ល័ង្កក
 គឺជាបទចម្រៀងនោះដែលគ្មានអ្នកណាអាចរៀនបានឡើយ
 លើកលែងតែមួយសន្ធឹកមិនប្តូរពាន់នាក់ ដែលក្សត្របានលោះចេញពីផែនដី។
 “អ្នកទាំងនេះហើយដែលដើរតាមកូនចៀមទៅគ្រប់ទីកន្លែងដែលទ្រង់យាងទៅ។
 អ្នកទាំងនេះក្សត្របានលោះចេញពីចំណោមមនុស្ស ដើម្បីបិទផលដ៏ប្លែកដ៏ល្អដល់ព្រះ
 និងដល់កូនចៀម។ ហើយនៅក្នុងមាត់របស់ពួកគេ
 មិនឃើញមានសេចក្តីបំភ្លេចបញ្ចេញនោះឡើយ
 ពីព្រោះពួកគេតែងតែកំហុសនៅមុខបល្ល័ង្កកនៃព្រះ។” វិវរណៈ 14:4, 5»

«ឥឡូវនេះ ពាក្យរបស់ទេវតា បានឈានដល់ការសម្រេចបំពេញយ៉ាងពេញលេញហើយថាៈ
 “ឥឡូវនេះ ចូរស្តាប់ចុះ ឱយ្យស្រី មហាបូជាចារ្យ អ្នក
 និងពួកសហការីរបស់អ្នកដែលអង្គុយនៅមុខអ្នក
 ដុបឥតពួកគេដោយមនុស្សដែលគេអើប្រាកដថាពួកគេ ដុបឥត មើលចុះ
 យើងនឹងនាំអ្នកបម្រើរបស់យើង គឺមកចេញមក។” សាការី ៣:៨។
 ព្រះគ្រីស្ទក្សត្របានបើកសម្តែងថាជាព្រះបុរសលោះ
 និងព្រះអ្នករងនោះនៃស្រីត្រូវបានរំលោភ។ ឥឡូវនេះ មន្ត្រីពិត សំណល់ដែលនៅសល់ គឺជា
 “មនុស្សដែលគេអើប្រាកដថាពួកគេ” ខណៈដែលទឹកក្នុងកែវ
 និងការបន្តទាបខ្លួនក្នុងដំណើរធម្មតាត្រូវបានបំប្លែង
 បានបុគ្គលទឹកក្នុងក្នុងសេចក្តីអំណរ និងកិត្តិយស នៅចំពោះព្រះ
 និងព្រះកូនចៀម។ “នៅថ្ងៃនៃនោះ មករបស់ព្រះយេស៊ូវ នឹងសរសេរឈ្មោះ និងរង្វង់រឿង
 ហើយផលផុលនៃផែនដី នឹងរីកសោយ និងគួរឲ្យប្រណិក
 សម្រាប់អស់អ្នកដែលបានរួចផុតពីអីស្រាអែល។ ហើយនឹងកើតមានឡើងថា
 អ្នកដែលនៅសល់ក្នុងស៊ីយ៉ូន និងអ្នកដែលនៅសល់ក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹម
 នឹងក្សត្រហៅថាបរិសុទ្ធ
 គឺគ្រប់គ្នាដែលក្សត្របានកត់ឈ្មោះក្នុងចំណោមអ្នករស់នៅក្នុងយេរូសាឡឹម។”
 អសោយ ៤៥២, ៣»។ Prophets and Kings 587–592.